

Orhan Ateş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

21.09.2019

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

*****Ten Ve Ter

Yüreğim cahil aşkların taht kavgasında
Dağıldı yüreğimin ucuz sınırları
Uçsuz bucaksız bir kimsesizliğe girdaplandı beynim
Düşüncelerim yutuldu anlamsızlığa
İşkâl altında hislerim

Yaşanmış bir tarih ayıklar aklımı
Yarım ayak mesafede gün çarpar yüzüme
Geceye düşürürüm dilimin paslı kabzasını
Ölüme çukurlanır yanağım
Gülüşlerim cansız bir maviyi düşürür ininden

Günün anıyla, yüreğimin anısı çatışır
Karanlığı yer aklım
Bulanık cehrelerin vardiya saatlerinde emekler düşlerim
Zihnim paslanmış bir asrı kalaylar
Aklım, uyduruk tanrıların olmadığı bir dünyayı yaratır

Sesim dişlerimin arkasında saklı hep
Bağırışlarım hep içimde yankılanıyor
Sevmiyorum bu şehrin gecelerini
Binlerce sokak lambasına astım yalnızlığımı
Seslerin tümünü evsiz bıraktım yüreğimde
Göğsüme doldurduğum onca korkuyla, çarptım yüzümü karanlığa

Ateş vakti bir sokak kanyonu çizer gözlerim
Pis bir kovadan çıkan ateşle ısıtırım benliğimi
Etrafımda hiç insancılar yok
...işte... Tam da orda hilelenir şafaklar
Uyduruk bir avuntu konar yüreğime
"Ten ve ter" iç içe
Günah saatlerimde anlımı secde izine bular
Vazgeçerim sevdasında yalan izi taşıyan her bir aşkı
Günahsız yanıma sarılır öylece beklerim kirlenmemiş sevgiliyi

Derinliklerde sığ bir bakışım var
Ayakucu derinlikte bir su birikintisi boğar yalnızlığımı
En sesiz gecede, en sensiz hayallere hapsederim karanlığı
Çıldırır gün yüzü
Aydan bozma bir yakamoz kandırır hıçkırığımı
Susarım...
Yazdığım her şiir hazırda bekletiyor umutlarımı
Ten ve ter kokuyor dizelerim
Yıkanmış şiirlerle bekliyorum yaşamı
Duru bir dilin yürekte parıldayan sözleriyle sığındığımda sana,
Kirlenmiş hayalleri reva gördün bana... Neyleyim

Orhan Ateş

*****Cam Gölgele*****

Aşk acımdır..,
Yaslıyım gün doğumlarına

Kollarımla dünyaya sevgice sardığımda,
Kucağımda doğdu yüreğim
Camdan gölgelerle avundum
Bir ikindi serinliğinde serpildi dilime şiir
Kırkikindi yağmurlarıyla ısladım bedensizliğimi
Ben dünyanın anlına şiirle sevgiyi çıkarım
Dilim bir çivi gibi parçalar yırtık beyinleri
Sevgisiz dünyaya dokunduğumdan beri,
En çok yalnızlığa düştü gözlerim
Dudaklarım dünyanın kirinden arınık
Soluksuz bir aşk aralığına sıkıştı gölgem
Soğuk bir mevsim kuşattı bakışlarımı
Gözlerimin ucunda kaldı cam gölgeler

Aşklaşım sende... Dilimden bir şiir kopardın
Hadsiz yüreğim, halsiz akşamlarda gezinir

Aklım bulanır sabaha
Gün doğmaz bende, bilirim
Dünyanın suratına çarptım yüreğimi
Avazım kesildi
Kanayan yanlarıma sürdürdüm çığlığımı
Sessizce bir şiiri çalınca gözlerin,
Parçaladım içimdeki tüm fısıltıları
Güneş vurunca yüzüme cam gölgeler kırıldı
Her yanımla gölge kesiminde şimdi
....ama en çok
.....sen kanıyorsun içimde
.....sen ölüyorsun
.....farkında mısın?

Orhan Ateş

*******Niyet Mevsimi-**

Beni hayata biraz daha susturdun
Şimdi dilime yazdığının suskunluğu ezberliyorum
İçimde dilsiz bir dünya bıraktın
Yüreğimin manzarasında, suratsız benliğimle kalakaldım
Şimdi hıncımı dizelerden alıyorum
Yazdığım bütün senli şiirlerim ateş ucunda
Yanan kâğıt parçaları olsa da, yüreğimde sözcüklerim yanıyor
Gerçeklerim ateş altı
Sözler dilimde sarkık kaldı
Pespaye gerçeklerim, masumiyeti devşirme derdinde
Hiçbir aşkı yüreğime yakıştırmadı hayat
Danışıklı aynalar yanlış çizdi resmimi
Güçsüzlüğümü ertelediğimden beri,
Zehir zemberek bir hayatla örtbas ediyorum hakirliğimi
Yüzümde gözlerim yok
Suratımı yırtıyor tırnaklarım
Haykırışlarım kör topal

Ben hayatta en çok sende öldüm
Dilim yandı.
Söylediğim her sözün vebaline kaynakı beynim
Yüreğime bir kırbaç izi daha yerleşti
Hayalime bir zincir daha...
Babamı toprağa kaptırdığımdan beri, ayaklarım bıraktı yürümeyi
Toprağı özlüyorum bazen
Ölüme tozlanan beyazlıkta, gölgem bir mezar taşına düştü
Toplayamadım sahipsizliğimi
Annemin kokusu toprağa sindiğinden beri, yüzümü yerden kaldıramadım
Hiçbir el çenemi kaldırmaya yetmedi
Sesim sustu önce
Çıplaklığım tene sığmadı
Beyaz bir bulut doldurdu gözlerimi
Niyet mevsiminde gözlerim dikildi toprağa
Sevda mezarlığına dönen yüreğimde,
Ben en çok gönülden öldüm...

Orhan Ateş

*****Anımsa...*****

Yüz görümlüğünde gerçekleşmemiş düşlerini anımsa
Köhne kaldı göz zenginliğin
Şimdi; her şeyim geçmişte kaldı
Yazgımda şakaklarımın kirlenmiş beyazlığı duruyor
Anımsa çömelen yapmacık gülüşlerini
Sur diplerinde dipsiz kalışlarını sorgula
Nefersiz bir şehrin alacasında düştü kalelerim
Hiçbir hükümdara yüreğini süremediğini hatırla

Düş artık, kan revan savaşlardan
Düşecek hangi şehir kaldı ki!
Bilemediğin, gidemediğin diyarları anımsa
Söz vurgunu destanlar karaladı hayallerini
Kahramanı olmayan masalları uydurdu şiirler
Yetim duyguların kahramanı en erken ölmüş
Bunu unutma!

Varlığının zerrelerini yeryüzünden silişini anımsa
Yokluğunun kudretli heybetini sevgilinin yüreğine nasıl kazıdığını düşün
Dur artık!
Tükensin artık göğsünde patlayan sözcükler
Aman vermeyen geceleri karala gözlerinden
Tek bir yıldız bile bırakma gecenin zifirinde
Uyu artık
Kapa gözlerini karanlığa
Karanlığın içinde karanlık değil hiç olmasa

Yanılsama düşleminde ufuklar aldatıcı vuruyor
Maviler sahte boyanmış gün yüzüne
En diplerde, kara deliklerin aklını nasıl yuttuğunu anımsa
Dilimi adadığım andır bu!
Hırpala göğsümde ki son hasretliği
Yasak meyveye el uzatışını anımsa
Yedi kat göğün ferinden, dipsiz kuyulara yalpaladın yüreğini
Oh olsun
Ahtım olsun, sevgimden yetim kalan duyumsuz haykırıışlara

Her gece yüzümden doğuruyorum ruhumu
Sabaha kirlenmiş bir ömürle bakıyorum aynalara
En genç yıllarımı, en geç zamanlarda bekliyorum
Her umudun durağında göğsüne saplanan korkuyu anımsa
Doğma artık hiçbir geceye
Yüzünün çürüyüşünü anımsa azıcık
Gururlandır hırpalanmış sineni
Çek git artık bu akılsız sevdadan
Çek git... Çek gittt

Orhan Ateş

*****Kaç/ak Gölge

Kaç/ak gölge
Saçaklarımda, kaç kızıl saçlı sonbahar geçti
Firari rüzgârların uğrak dallarına bıraktım gözlerini
Hayallerimin yanı başları tutuştu önce
Yangın yeri gölgeler düştü ayaklarıma
Her adımda eridi bacaklarım

Haritası olmayan bir ülkenin yetim çocuğuydum
Şalıncağa meyilli dünyanın, kopuk zincirine bağladım mutluluğumu
İçime sürülmüş çocuk telaşında gülüşler
Hep saatler yarımı gösterdiğinde geldim dünyaya
Küvezlenmiş duygularıyla astım kendimi düşlere
İlmek ilmek bağın çözüldü hayalimde
"Hayat bırakmadan" yürüdüğüm her yol, iz bıraktı gerimde
Yokluğunun tohumlarını saya saya bıraktım toprağıma
Sayı bilmem ben
Düş artık Eyyyy şafak!
"Düşlerce" hayalim oldu
Ses bilmem ben, inilti dilinde yüreğim
Yerin alaycı toprağından toz bulaştı maviye
Yağmur çamurlaştırdı bilesin!
Ağlama Eyyyy! sema
Samimi düşmez ayrılıkların dillenmiş sözü
Hüküm yok
Adalet bilmem ben
Sür hükmüme meftun cürmü

Kaç/ak gölge
Bacaklarımı eze eze sürüldüm toprağından
Eşkiya güdümlü mevsimler tutsak bedenime
Çürümüş bir sahin aralığı gölgeler
Bulutsuzluğumun en beyaz yerine karalandı zaman
Kanatlan Eyyyy kudurmuş saat
Dingin zamana bir çığlık düşer
Dil susar, sürç-ü lisanda bir küfür dağılır beynimde
Hicvetme, düş artık düşlerimden

Orhan Ateş

*****-Ucuz Renkler-*****

Bedene bürünmüş ruhsuzlarla dolu bu dünya
Hangi suratın güldürüsü alaycı değil ki...
Hayatın tüm avutucu masallarını baştan yazıyorum
Burnu uzayan masal kahramanlarıyla doldu aşk bahçem
Her gece ayrı bir yalanla kandırmışım çocuk gençliğimi
Göğsümde beyaz bir leke
Ömrümün sonbaharına çaresizce dökülüyor takvim yaprakları
Zaman, ucube renklere bulanmış baharı serpiyor gözlerime

Gözlerim suskun gece yarılarında
Şimdi en tozlu rüzgârlar, karanlığı dolduruyor dudaklarıma

Dilim her gece yüreğime bilenir
Kızıl şafakta, kine bulanmış saatleri ayıklar aklım
Yıkanır geceden hayaller
Kelimeler dil ucunda erir
Söz yutumu bir an kalır düşlere
Ve... Solar tüm ucuz renkler
Dile serili şiirler, eski bir aşkı kurutur dudakta
Girtlakta çürüyen cümlelerle uçuklanır kalp boşluğu

Yırtılmış kâğıt gemiler üzerine çizdim sendeki özgürlüğümü
Dil ucunda kanayan kızıl mürekkeple yazdım bendeki şiirini

Mevsim sonu aşkların sessizliği uğuldar kulağımda
Gözlerimde bulutsuz yağmurlara bulanmış bir ilk, bir son bahar saklı
Şimdi mevsim geçişlerinde hasta yüreğim
Güller mevsimi bitti, yaban otlarına boğuldu toprak
Çiğ tanesi düşünce gül benzine
Göz bozgunu renkler serpildi göğe
Yedi ayıp renkle makyajlandı sema
Uyduruk bir aşk masalının kahramanı yapıştı yüreğime
İnadına burnum uzamadan yazı/yorum uyduruk masalları
Tahta bedene en güzel ruhları çiziyorum aşk diye...sen diye

Orhan Ateş

******-Zihin Tutulması-******

Ve... Karanlık, güneşten bir örtü ile bezendi
Yarım sulta günlüğünden koptu güller
Gölgeler dizildi karanlığın ılık tenine
Adım çok geç işlendi tarihe
Dilimin harcırahında bir yolluk şiiri
Asırlık haram mevsimde yetişti yasak meyve
Hiçbir Ademin kursağı pak değil
İnsana bakan düşünceler kurtlandı önce
Sonra; bir sunakta zihin tutulmasına yakalandı insan

Baharın kışkırtıcı gecelerinde savunmasızdır aşk
Kandırılmış bir ülkenin bakir suratıyla gecelendik
Sabahın çıplaklığında Mamak taydık,
Madımağın yangınlı duvarları üstümüze çörelendi
Boyum yetmez kışlanan mevsimlerde zararsız durmak
Ölüleri kurşunlayan bir ülkem var
Zihin tutulmasında yüzümüzü astılar dağlara
Bir gerilla kurşununa, milyon düşünceyi siper eden bir ülke bıraktılar bize

Suçlu doğduk
Tanrılar savurdu dünyaya ölüm meleklerini
Tek bir Allah'ı zikreden milyonlarca tanrı var etrafımda
Gücünde firavun mummyası
Mayasında tek tip zihin virüsü
Vebasında yetmiş küsur milyon halk
Öldürülenlerin çetelesini tutamadı tarih
Tarihi soyan bir ülkem var
İçi boşaltılmış sayfalardan öğrendik geçmiş
Cahilliği, kendi ilmine bandıran bir ülkem var

Ve... Zaman gecikmiş takvim yapraklarıyla örtüyor yarını
Direnenlerin ölümleriyle dirildi korku imparatorluğu
Çürümüş beyinlerin süngüleri kırılınca
Tüm fikirler özgürlük şarkısına düştü
Beyne kelepçe takılan bir ülkede kaldı çocuk bakışlarım
Dünyanın döngüsünde yarıldı beyin hipnozu
Gerçeğe bilenen öfkede, ölümcül doğuşları seyretti babalar
Evlat kukusunda toprağa titredi anneler
Düşler çoktan duyumsadı zihin tutulmasını
Düşüncesi fail-i meçhulde olanlara müjdeler olsun

Orhan Ateş

*****-Ateş'in Külleri**

Her gözün nemli bir iklimi vardır.
Bir mendil sarımında hıçkırık heybesi
Giden göçmen kuşların ardında bıraktım yaftamı
Son avcıların saçmaları dağıtır girizgâhlar aynasını
Her boğum, yeni bir isim doğuşunda
Hıçkırığın boğuk ilmeğine sallanıyor bayat doku
Ve dişlerim gıcırıyor
Seçilmiş,
Yaz gülüşlü bir ayaz kandırıyor kızarmış tenimi
Üşütüyor sebepsiz iklimler...

Yüreğimin köşe başları tutulmuş
Namluya vurulmuş yüzüm
Kaç deli kurşun sıyrabilir zihnimi
Kaç kuşak yarımı parçalar düşlerimi
Göğün maviliğine saplasam mızrağımı
Kaç divane baykuş düşer göğün ininden

Şimdi bir yaz buzulu dağlarda çözülüyor sözcüklerim
İklim dağılımı bir sel götürüyor ucuz şiirlerimi
Bir süvari alayı kan kusuyor dizelere
Gezginler küskün
Keşişler tapınaklarında öldü
Hortluyor Mecusi zihniyeti
Yeniden yakılıyor ateşin külleri

Şimdi karabasan çiraklığına ucuzlandı kardeşlik
Sıkımlık boğazlar aranıyor! Her yerde
Bir yarı liman gücüne demirlendi yolculuk
Islak bir meydan savaşında yenildi anneler
Göçtü merhamet torağı
Şimdi
Kaç paçavra yosmasının rahmini yırtar tarih
Kaç töre cinayetine temizlenecek kardeş vurumu
Sıkılmış yumruklardan kaç diş daha fırlayacak
Ayıp tarihine kaç sayfa daha eklenecek
Bilemiyorum...

Orhan Ateş

-*-DüşGüdü-***-**

Düşgüdücü yıkkın bir ruhla savaştım
Esir bir masumiyet yüzü karalandı bakışlarıma
Gözlerim gecedem çekildi
Yatımsız bir sabahın kollarıyla boğdum gülüşümü
Çaresizce sırları eşeledi aklım
Şimdi; aşk yanıklarıyla dolu tenim

Bilmiyorsun!
Kaç zaman hayalime serptiğim renklerle oluştu gülüşün
Çığirtkan insanlara, yüzünün gölgesini çizdim
Asık bir suratın, makyajlanan gizinde süsledim ümidi
Bilmiyorsun işte;
Sana neden dokunamadığımı
Varlığının her zerresini tek tek topladım çocukluğumdan
Düşgüdücü insanca bir yakarıyla çizdim tablonu

Kızma bana;
Kötü ressamaları örnek aldım hep
Renkleri taşmış resimlerin içinde buldum kendimi
Sen dokun, düşgüdüyle çizdiğim bu tabloya
Yalın olsun soylu dokunuşun
Hislerim "Nice zamanlar" ülkesinde bir peri masalını andırsın yine

Hep bilmediğin bir şeyler kaldı bende;
Anlatamadığım sözlerle geliyorsun üstüme
Ölüm tutucu düşlerin arasında yakalandım gözlerini
Dilimi boğdum
Girtlağa yapışan nefesimle taşıdım bendeki rengini
Anlamıyorsun
Gecemin her tonuna gittikçe silikleşen resmini koydum

Sus... Nasıl olsa her şey eksiliyor bakışlarında
Düş yığınları arasında genzimi yuttum
Sen Elektra karmaşasında
Ben oidipus kompleksiyle bezenmiş yürekle bakındım aşka
Ne sen bir baba bıraktın içinde
Nede ben anne dokunuşuyla bezendim
Birimiz eksildikçe, çoğaldı nefret
Ve... Gecenin siyahlaşan tablosuna astım kendimi
Sende büsbütün öleyim diye...
Kendimle dirileyim diye...

Orhan Ateş

-***İntihar Notu.....

Hayatın acımasız hükmü içersinde hayatıma son veriyorum
Ne hüznümü bulaştırdım tetiğe, nede şakaklarımın akını allandırdım
Tene değemedi ölüm namlusu... Ama
Cehalet kınında asılı hançerle yardım yüreğimi
Bir göz ucu mesafede ıska geçtim hayatı
Ecelimi bütün insanlığın yüreğine adadım
Bütün yüreklerin suskun İsmail'i benim
Azrail kokulu menfaatlerle dolu dünyayı sevmiyorum
Tenimde çıplak bir kefen parçası sarılı
Az sonra yeryüzünün bütün saatleri duracak
Tek bir kurşuna ölmüş annelerin feryatları karışacak
Şafakla, tüm dinlerin kutsallığıyla kalkacak naaşım
Ve beni çocuklar gömecek yeryüzünün masumiyetine
Güneşin doğuşunda yeni bir bedenle hazırlayacağım doğuma
Başka bir rahimde, rahmetle doğacağım kir değmemiş bir dünyaya

Orhan Ateş

--*Sığıntı Nöbetleri***--**

Gün ağardı
Huysuz bir kırağı düştü göz bendime
Ağlayamadım...
Gözlerimin renginde ebruya bulanmış resmin dağıldı
Solgun pencereler biriktirdim yüreğimde
Mevsimsiz çiçeklerin hepsi bende açtı
Dünyanın bütün şairlerini küstürdü şiirlerim

Benim şiirlerim yalan söyler
Ve... Ben yalancıyım tüm şairler gibi
Hiçbir gerçeğim karanlığa fişlenmez
Hiçbir şiir anlatmaz beni
Islanmış gecelere yangınlar bırakırım
Elgin bir rüzgâr kırbaçlar tensizliğimi
Bedenimde ölgün bir gençlik mührü
Yüreğimde eskimiş sözcüklerle tutunuyorum şiire

Pencereme boyanan karanlığın bağımlısıyım
Hiçbir "gece" kabullenmedi varlığımı
Yokluğuma gölgeler indi
Bedenime dokunamadan geçti ışıklar
...ve ben dirilemedim
Her defasında bir şiir dilimi kefenledi
Öldürdü, içimin dizelere bulaşmayan kısmını

Sözcüklerin gizeminde aklımı çaldı saatler
İnziva saatlerim sığıntı nöbetlerinde
Beynimin içinde anlamsız bir aralık duruyor
Bir çocuğun bakışları aralıyor göz kapaklarımı
Duyumsuyorum kâğıda sinmiş şiir kokularını
...o şiirler ki
Kâğıttan yapılan taçtan daha değersiz kılıyor beni

Orhan Ateş

****Batık Bir Sömürge İmparatorluğuyum****

Tanıyamasın hiç kimseyi,
Bakışlarının sevimliliğiyle gülemesin kimseye
Gururun mani sana...
Duygularını kaybettin
Sürüp gitmeyecek bu enkaz bende... Bil
En taşkın halinle doğrul düşlerimden
Hayal görmeden,
Bir serabın gölgesinde buruşturup at gözlerimi

Sinemde dolaşma artık
Batık bir sömürge imparatorluğuyum şimdi
Her gelen aldı benden bir parça
Dokunuşlarım ürkekleşti
Bir bir dökülüyorum kendi dalımdan
Sonbahar vurmuş, demim tutmuyor artık
Bahara tutulmuş hazan var bende

Sola sola dökülüyor yapraklarım dalımdan
Yeşerte yeşerte umutları içimde
Farkına olmadan,
Kup kuru bir mevsimde heder oldu gözlerimin rengini
Gözlerimin alın teri hep boşa aktı
İki cümleye dökülen bir hikâye oldum sonunda

Çözülüp giderken anlamsızlığa,
Adı kader olan, bir sarpa yola çıkıp durdum
Artık seçemiyorum doğruları
Yılgınlıkla saklayabildiğim ıslak kirpiklerle,
Merhametsiz bir canana aktı gözlerimin vebali
Yediveren bir yürekte tünedi başlangıçlarım
Sonu görünmese de
Hep gölgesi belli bir gülüşün desenlerine çizildi hayallerim

Zalim olsan da
Acı versen de
Yosun kokulu bir duvara çizildi özlemlerim
Islak kirpikli aynalarda can verdi gençliğim
Bu son fasıl
Bu içtiğim son yudum sevgisizlikten
Adına ne deniyorsa
Onun şerefine kırıldı elimdeki son kadeh

www.sevgifm.ailesiyiz.biz

Orhan Ateş

****Budandıkça....**

Zaman her yerde aynı
Farklılık sadece sinelerdedir
Kırık bir kalbin sunduğuyum sadece
İçim, dışıma bir kaç gömlek fazla sanki
Yutkunma yeteneğimi kaybettim bu uğursuz zamanda
Fitratım bağlayıcılığımı sandım
Yanıldım...

Beni sevenlerin gözleriyle bakmadım hiç kendime
Beni sevmeyenlerin nedenlerine ezdim yüreğimi hep
Çok dalım var sanırdım
Her yorgun kuşa bir dalım hep vardı
Budandıkça kuşlar uğramaz oldu bana
Dalsız ağacın kökü sağlam olur sanırdım
Yanıldım...

Evet...
Şimdi çürük bir kökün,
Ayakta durmaya çalışan ağacıyım
Ayazlar üşütüyor dalsız gövdemi
Kuşların ötüşünü özlüyorum bazen
Ne zaman bir filiz belirse gövdemde
Zamana baltalanıyorum

Ağaç dalsız
İnsan umutsuz olmuyormuş işte
Her renk kıvamında bir cisimdi nihayetinde
Her duygu vuslatımda bir isim oldu
Ağaç renginde yeşile tonlanmak
Kuşlara yaren olmak
Belli belirsiz bir gamzenin sebebi olmaktı amaç
Olmadı işte

Yaşamdan söküp aldıklarımız nedir ki
Para renginde sevgilere gebelendik
Umut renklerinin tonlarını üzerimizden attıktan sonra,
Hiç bir dal tutmadı yapraklarımızı
Bir tek dileğimize, milyon tane yıldız kaysa ne yazar artık
Düşlerimiz hortlaklı olduktan sonra
Neye yarar
Bir gün eksik, bir gün fazla umutla yaşamak

Orhan Ateş

****Duygu Yüklüm****

Duygu yüklüm
Kar tutmuş topraklarda açan kardelen mavisini
Hüzünlü bir akşam mavisine düşüyor hayalin
Tohum toprakta çürümüş
Al yazmalar yas tutuyor artık buralarda
Bir düş kur ikimize
Yanık bir neyde titresin yüreklerimiz
Akşamı bekleyen yerlerdeyim hep
Hüzünlü ne kadar şarkı varsa benimle bu akşam
Anladığın, hissettiğin her yerde ümidim var
Bir gülüşüne erişsem diye
Takvimlere diziyorum yalnızlıklarımı
Sevmek ne tuhaf
Üşümeler sardı bedenimi
Anlamsız bakan gözlerim doluyor artık
Ayrılığı bozmanın cezası nedir?
Hangi cezaya kırılmış kalemim
Seni görmenin bedeli nedir? Acaba
Gurbette sevdiğine hasretleri hangi duygu yazabilir
Seviyorum seni
Ölmekse bunun adı kabul
Nasibimsen eğer
Ellerimi uzatmışsam sana
Mesafeler fazla önemli değil bitanem
Bırakmadıktan sonra ellerimi
Milyon sene sabretmeleri kaldırır bu yürek
Yeter ki solmasın yüreğinden o benli duygular

Orhan Ateş

****Gölge İnsanları**

Ah buralardan çekip gidebilsem
Buralar kıymet bilmiyor artık
Hep olmayan zamanlarda buldum kendimi
Ya bir teselli şarkısında hüzünlendim
Ya da ihanetle örülü sokaklar kesti yolumu

Kaçıncı mevsimin hasadında bıkkınlığımı biçiyorum
Tenha geliyor artık baktığım suratlar
Her kes bir muamma
Yalandan serpilen aşk dolu bakışlar
Ve kıymet diye bilinen uyduruk sevda şiirleri

Kayboluyorum buralardan
Yalancı bakışlardan arınan bir yer var içimde
Soluk çiçeklerin taçlaştığı mekândan koparıp alıyor beni
Doğasıyla çelişen
İklimlere ters bir rüzgâr esiyor buralarda
Gölge insanları yaşıyor bu mekânda

Gerçek olan hiçbir şey yok
Ölüye giydirilmiş, soluk bir hazan ruhu var üstümde
Silkinip bir adım öteye gitmeden
Başka bir korkunç gölge kesiyor yolumu
Düşünmeden, belki belirsiz bir yüreğe sarılıyorum
Gölgesi güzel, şekli şemaii iğrenç varlıklar oluyorlar

Bir zaman sonra çaresiz kalıyorum
Aynı korkunç suratlar karşılıyor gecelerimi
Donuk bir korku saplanıyor göğsümün sol köşesine
Anlaşılmaz oluyorum o zaman
Yumruğum duvarlarda parçalanıyor
Ellerim acıyor
Dokunmaktan korkuyorum...

Çaresiz hükümlere ferman ettim boynumu
Aradığım sadece, dürüstçe uzanan bir çift el idi
Gölgelerden sıyrılıp gelen, huzur dolu bir tek bakış idi
Gölge insanı olmaktan korkuyorum
Kendim olamamaktan korkuyorum
Sevinç gamzesiyle yaklaşan,
Gölgesi güzel, şekli şemaii korkunç bir insan olmaktan korkuyorum

Orhan Ateş

****Gönder Beni**

yüreginin çıldırtan sesizliğine boğ beni
gecenin en yaşlı saatlerine vur yalnızlığımı
vurup düşlerimi,
yanlız bir gemiyle gönder beni yüreğinden
o zaman belki unuttur giderim seni
sende rahatlarsın bende...

Orhan Ateş

****Gözlerimdeki Hayıflar**

Yarım sevdalara gün mü? doğdu ayazda
Yıkılası dağlar umutsuzluk mü? oldu bana
Derin vadiler kefen mi? giydi bu mevsimde
Neler oluyor
Sevgiye neden ışıdamıyor zaman
Ben olayım sevdasına ulaşamayana yoldaş
Ben olayım mazlumun gözlerindeki yaş
Kalmasın yollar yolcusuz
Parçalamasın yüreğini gün görmemiş analar

Benim şarkımı beyaz güvercinler götürür her yüreğe
Uğurla beni anam, kalkan son trene
Bu gurbetlik başka gurbetlik
Güneşle gideceğim
Doğumundan batımına kadar
Sileceğim güneşin gerisinde kalan her namahremi

Timarhanelik duygular doldu yüreğime anam
Gözyaşı görmeye tahammülüm kalmadı artık
Bir valiz hazırla bana
Babamdan bana kalan
Sendede var olan umutları koy içine
Götüreceğim Ağrıdan Edirne'ye
Savuracağım rüzgârların gittiği her yere

Benim gözlerimde neden ışıdamıyor zaman
Uğurla beni anam
Mazinin seylâplarına gidiyorum
Yanmış bir köydür yüreğimde
Ağlayan bir çocuk var gözlerimde
Uçurmalıyım kanadı kırılmış her beyaz güvercini
Van gölünden almışım gözlerimin rengini
Muş ovasında serpilmişim güneşin altında
Karsta duymuşum yoksulluğun kışa mahkûmiyetini

Sustur beni
Sustur anam
Neden böyle deli çarpar yüreğim
Neden yoksulluğa mahkûm edildik
Daha düne kadar
Ölmedik mi? Ulubatlılar gibi bayrak altında
Düşler kurmadık mı? hiç sütçü imamlar gibi
Neden sevdamızı duymaz Mem'ler
Neden hiç ağlamaz yârimiz Zin gibi

Eyvah!
Bu çarpık düzene çark mı? oldu bu millet
Ezdiler mi? Büyülü sevdalarını
Yıktılar mı? Köprülerini
Yoksul mu? bıraktılar seni, Süphanda Nemrutta

Ah anam

Bir bilsen sevdanı bu yürekte
Nasıl ateşten bir gömlek bu sırtımda
Kalk anam
Kalk doğrul hasta yatağında
Bak güneş doğuyor ışıl ışıl
Beyaz güvercinler gelmiş götürüyor beni

Hakkını helal et anam
Ağlama güzel anam
İnan döneceğim bir gün sana
Bir elimde kalem, diğerinde zeytin dalıyla
Gün doğuşlarında bekle beni
Nemrutta, Ağrıda,
Ağlayan insanların arasında...

Orhan Ateş

****Ölümsüzlüğüne Yazmak...**

Ölümsüzlüğüne yazmak olsaydı seni
Gözyaşlarımla yazardım
Tertemiz yüreklere dizerdim mısralarımı
Yaprak yaprak
Uğultulu gecelerde bulanık her şey
Sana uzanan bir çift el görüyorum
Yollarda yorgun argın ateşe su serpenlerle
Seni çiziyorum mısralarımda
Hayalimden kalbime düşmüşsün sanki
Sakin saatlerin tarifsiz hazında boğuluyorum
Bak kar çiçekleri erken çıkarmış başını
Kefensiz bir doğa buldum burada
Her şey sana gamzeleniyor sanki
Uzakların tarifini yap bana
Yıldızların seyrinde göster o nur cemalini
Çağlayan olup döküleyim dergâhına
Bak Hz. Üveysler tütüyor her yerde
Eyübün sabrıyla
Ateşten gömlek giyenler var artık
Buhur buhur çiçek çiçek her yer
Hangi diyara baksam
Senin sevdanın sevdalılarını görüyorum
Bayrağın sahipsiz olmadı hiç
Ulubatlı olmaya hazır niceler var
Gönül havzalarında açacak yediverenler
Kalmayacak karanlıklarda hiç kimse
Ve ben...
Seni bilmeyenlere hicret edeceğim
Ayağımın beni götürebildiği yerlere.

Mart 2002

Orhan Ateş

****Sana Söyleyemediğim**

Bakışlarım uzanıyor, utangaç bir yüreğe
Uçuyor hayallerim
Çekingen, güleç dallarında buluyorum kendimi
Kendimle çelişmeden
Anlamına yitik düşünüyorum bazen
Bir hayal beliriyor gözlerimde
Ter temiz bir sevgiyle,
Tutmak geliyor içimden ellerini

Utangaçlığım, kurutuyor cesaretimi
Adım bile atmadan,
Korkular saplanıyor yüreğimin derinlerine
Bir gülüşünü resmetsem diye
Baka kalıyorum...
Bakışlarım soluklaşıyor
Nefes alamıyorum
Yok diyemiyorum kendime

Bakmadan yüzüme görebilseydin keşke halimi
Gözlerimin sana bakmayan yerinde,
Neler gördüğümü, bile bilseydin keşke
Doğan güneşlerim soluklaşıyor
Gün ağarmadan, başka bir karanlığa sapıyor yollarım
Uyanamıyorum kör kâbuslardan
Tenim kızarıyor
Dudaklarım kuruyor
Adım adım ayrılıklara buğulanıyor gözlerim

"Hayır" demelerin alıyor aklımı
Açılmadan sana
Çınlıyor kafamda tarifsiz olmazların
Ümidim kırılıyor
Dizlerimin üstünde geçiyor saatler
'Ah! bir kalkıp yanına gelebilsem' diyorum

Düşlediğim sokakta çıkmazlarım var şimdi
Ne ben sana açılabilirdim
Nede sen karanlık bir sokakta tutabildin ellerimden
Sen bilmesen de
Bilip de görmesen de
Sesiz bir duyguda çınlayacak yüreğin
Duymak istemesen de
Tarifsiz bir sessizlikle,
Duymadığın bir şairin şiirinde akacak yüreğine
Sana söyleyemediğim o güzel duygular

Orhan Ateş

-**Şekillendim Sana...

Seni artık geceleri seviyorum
Yırtık bir nevbahar kâbusuna uyanır gözlerim
Köpürür yıldız saçak saçların
Kaçışır köşe bucak
Yorgun gece lambalarına dert yanıyor hallerim
Gündüz yasaklıyım
Gecenin bir yarısına doğuyor gözlerin
Eyy... Yasak meyvem
Cennetim harap bir mihrabın gölgesinde
Korkutuyor zaman avuntusu

Her gece biraz daha sınıyor bakışların içime
Ayaz tortusu kalıyor umutlarımda
Göz aymazında ayrılmaz hükümlü
Tutsağımı yüz akının
Sana yeniden bileniyor gözlerim
Gri sabahlarda bakışlarım en kimsesiz
Genzim acıyor

Bir şiir sancısı düştü yüreğime
Maskem kandıramıyor artık aynaları
Yüzüm dingin
Gidişine sarsıldı satırlar
Örselendi şiir
Kaç kez dövüldü yürek ateşinde duygular
Kalbim kalbine bağlandığında soğudu bu ateş
Şekillendim sana...

Bağırırsam şimdi
Kim kalkar bu gece yarısında
Çığlığımıza kim anlam verir.
Eyy... Harlanan yüreğim
Başka başka dokunuşlarla sınıdım seni
Kabir toprağında karanlıklara kazındım
Kalk o yataktan
Ölüm yapraklanır bu aşkta
Cinayet tek kurşunluk bir yanlış
Kurşun dökülür hislerime
Avutma artık kendini, senin değil. o ten, o beden

Duru bir şarkı daha ayrılıyor dudaklarımdan
Gene sabaha sus pus
Ayık kalmış bir yerimden tutunuyorum hayata
Harap bir gece bozumundan arta kaldım
Dokunması bir giz kaldı gecede
Sözülesi bir gerçekle uyandım sabaha
Gece bilendim sabah törpülendim
Gün diri bir ölümlle başlayacak, senin yanında... Arkadaşça

Orhan Ateş

****Yedi Tepe/ Yedi Perde****

Bu şehrin kokusu tanıdık
Kayboluşların destanı
Yedi tepe
Yedi perde
Üç hece
İs-tan-bul
Hep son sahneler oynanır
Bir başlangıçtan bir bitişe
Boğazı acıtan sahneler
Bu şehrin kokusu
Bu şehrin korkusu
Bu şehrin korosu
Karma karışık bir düet
İstanbul
İsimsiz mektup
Dertlere mensup
Üzülene mahcup
Kararsızlıklar şehri
Enkazdaki burçlar
Dibindeki suçlar
Bindört yüzeli üç kere tövbe edenlerin şehri
Mekânsız
Manasız
Tutkulara şartlandıran aşkın şehri
Destansı hayatlar
Uğrunda yatanlar
Canı canana katanlar
Hepsi burada
Yedi tepe
Yedi perde
Üç hece
İs-tan-bul

Orhan Ateş

***//Bir kadın var içimde...**

Bir kadın var içimde, benim olmayan
Önce
Kalem ile kâğıdın arasına sıkıştı gülüşleri
Sonra
Kâğıdın derinliklerinde vurgun yedi kalemim
Yazamadım...

Bir kadın var gölgemde, beni duymayan
Huzurlu bir maviye asılıydı gözleri
Altın sarılı duvağına şekillendi renklerim
Her sarı dokunuşumda renklerim belirlendi
En güzel renklerde suskun buldum kendimi

Bir kadın damlıyor kirpiklerimde şimdi
Mendile yüz süremiyor gözlerim
Islanan gözlerimde renkler birbirine dağıldı
Ebruli bir resmin düştü yalnızlığıma
Bulamıyorum göz mavisi düşlerimi
Sonbaharın yalancı sarısı oldu baktığım renkler

Bir kadın korkuyor içimde
Yüreğime ine ine yürüyor sanki
Göz değmesi bir yalnızlık vuruyor benliğimi
Seçemiyorum
Kör bir bakışa sulanıyor ümidim
Mezarım kazılıyor kaybolan gamzende

Bir kadın titriyor içimde
Ses tellerimden yakalıyor beni
Avazım kesiliyor
Soğuk ayazlarda yalpalanıyorum
Dışlerim bir birine düşman kesiliyor
Üşüyorum...

Bir kadın var şakaklarımda, gittikçe aklanıyor...

Mayıs 2009

Orhan Ateş

***Anlatacaktır Yüreğim Sana**

Elini koy göğsümün sol köşesine
Yüreğimden çıkan seslerle konuşsun gözlerin
Beklemekten aciz zamanın tarifini,
Dolu gözlerlerin, nasıl acımasızca boğazımı yaktığını
Anlatacaktır yüreğim sana

Ellerini dayanabildiğin kadar koy yüreğime
Yutkunamadığım acıları,
Çocukluğumdan başlayarak anlatacaktır sana
Gençliğimin temelindeki çocukluk harabelerinde,
Baykuşların nasıl bayram ettiğini
Anlatacaktır yüreğim sana

Ellerini, dolmayan gözlerle koy yüreğime
Nasıl her köşesinde ayrı bir hayale boyandığını
Duyguların seninle coştığında, nasıl uçmak istediğini
Ve kolunun kanadının bir zalimin nasıl kırdığını
Anlatacaktır yüreğim sana

Ellerinde derman kalmadıysa, kulağını koy yüreğime
Susmayan uğultulu gecelerde
Aynaların nasıl birer birer duvarlardan indiğini
Fısıldayacaktır kulağına
Belki de beynimdeki yıkık dökük duyguların zavallılığını,
Haykıracaktır sana

Başını daya yüreğimin titreyen yerine
Bir sevdaya nasıl tek kalbin attığını,
Orada menfaatin hiç sökmediği,
Paraya kul köle olunmayacağını,
Yüzüne bir tokat gibi atacaktır, bu söz dinlemez kalbim

Orhan Ateş

***Aşk Diye...**

Kıyametler kopuyor yüreğimde
Anlamına eremedim
Bakışlarının soluk rengine takıldı gözlerim
Susmak olsa da
İki satıra diziliyorum yine
Ardı arkası kesilmeyen dizelerde buluyorum hep kendimi
Yıpranan son sayfaya yazıyorum yalnızlıkları
Adı bir "sen" olsa da
Yitirilmiş bir cenneti gözlerinde buldum
Soğuktan üşümelerim yok artık
Karanfil kokulu akşamlarda yalnızlığa ağıtlar yakmak yok

Bıkmadan
Yüreğime çalan gözlerine şiirler yazmak var bu gece
Soğuk düşlerimde, uyanık türkülerle paylaşıyorum aşkı
Saklamadan ve utanmadan yazıyorum seni aşk diye
Çılgınlıklar olsa da, ıslak demlerde buldum hep kendimi
Kırık hayallerde kırlangıç kokulu dağlarda buldum seni
Aşk diye yazdım seni içime ateşle
Yanmak olsa da
Gözyaşı dolsa da bazen
Biten bu gecenin hayaline devam edecek gündüzüm
Gözlerim bir sende açıldı aşk diye
Yüreğim bir senle doldu
Sen aşksın yüreğimde

Orhan Ateş

-*Bilirim Anne..

Geceler zamansız uğruyor gözlerime
Vakti geçmiş bir hüzün var yüreğimde
Bilirim anne
Acıyla da yaşanılacağını öğrendim artık
Sensizliğin ondördündeyim şimdi
Geçen onca seneye dil döktüm hep
Mazeretlerle kandırdım çocuk yüreğimi
Bazen titreyen sulara çarpardı hayalin
İçsiz bir kuyuda, daha derin algılıyorum her şeyi
Biliyor musun? anne
Çocukça sokuluşlarım olmadı senden sonra
Yorgan döşek bir kuytulukta hüzünlerimle yaşadım
Senden sonra zamanı bıraktım aşklarına
Hiç biri saramadı yüreğiyle
Sanmıştım ki, bıraktığın yerden sarılacaklar bana

Biliyor musun? anne
Çocukluğumun çocuk kokusunu söktüm artık bedenimden
Avcularımda okunmamış mektuplarımla,
Ondörtlük bir delikanlı oldu hasretliğin
Kanım, suratımdan çekilmiş sanki
Bembeyaz yüzüm
İçten bir tebessümle uyanamadım, hiçbir sabaha
Hiçbir akşamıma kokunu yaymadı Gecesevaları
Yüreğimin güzergahında hep kayboluşlar yaşadım
Yaşım, yaşlılığa çalmıyor ama,
Gecenin ürpertisinden çocukluğuma hep korkular düştü

Bilirim anne
Ölümün yenilgisizliğini çocukluğuma haykırmayı,
Bir umudun kıvılcımını gözlerime çakmayı çok iyi bilirim
Yokluğunu taşıyabilmeyi öğrendim artık
Biliyor musun? anne
Zaman yüreğimde bozuk bir saat gibi
Gizli bir yanardağ oluyor bakışlarım
Her gün tekrar tekrar, acın patlıyor yüreğimde
Ondört yıldır her gün tazeleniyor seni kaybetmem
N'olur ölme ölme artık çocuk yüreğimde
Sessiz çığlıklarım, bir tarafım eksik büyüdüm hep

Yeter ne olur
Genliğimin gülen yüzüne tonlansın artık yüzün
Çıkarıp at solgun maskeni hayalimden
En diri gülüşlerinle desenleşsin gençliğim
Minik ellerimin arasında buz kesilmişti ellerin
Her gün biraz daha demleniyorum sensizliğe
Yüzüm bir kez daha düşüyor yerlere
Başımı kaldırıp, öksüz duygularına gem vuramıyorum bazen
Acı çekiyorum
İsyen çığlıkları yükseliyor sol yanımdan

Senden sonra hiç kimseyle kavga etmedim

Yaralarım olacaktı belki de
Titreyen yüreğine sarılıp ağlamam gerekecekti
Biliyordum
Çocuk yüreğime sensizliği ateşle kazıdım anne
Şana küfür ederler diye hep kaçtım, beladan
Arkadaşlarım "korkak" diye bağırsa da ardımdan
Ben hep yüreğin gibi yaşadım
Sensizliğin ondördünden, karanlık dolunaylara düşsem de,
İçime verdiğin güzelliklerle anıyorum seni
Ruhun şad, mekanın cennet olsun annem

22 mart 1993 anısına

(annemin ölüm yıldönümünde yazılmış bir şiirdir)

22 mart 2007

Orhan Ateş

*Bu Sahne Tanıdık

Kaç kere kalbim yalpalandı
Ucuz bakışlara üzüldüm hep
Sevimsiz bir gözde karıldı bakışlarım
Neydi eksik
Neyin dozunu ayarlayamadım yine
Hep mahzun bakışlarda mı kalacak gözlerim
"Yeter "dedikçe isyanlara günahlaşıyorum
Sustukça yüreğimin ayak izleri beliriyor gözyaşlarımda
Çıkıp bağıramadım kaderimin arkasından
Hep içime attım deli yangınları
Gözlerim saklasa da, takattim kaldırmıyor artık ruhumu

Bir deli poyraz eser durur başımda
Benden bir şey alamayan kaldı mı? acaba
Haklı nedenlerim vardı oysa
Evet... Artık acınacak haldeyim
Sevgim kalbime bir kaç beden büyük geliyor
Umursuz bakışlarda sadakat yoksulu sevgiler gördüm
Yolumun başlangıcında, yordular beni
Hedef şaşırmadan, can evimden vurdular
Bir yürek, kaç aşk acısı taşıyabilir ki daha

Suskuğun da çoraklaşan, sesim oldu hep
Bedenimde emanet duran yaralara, ihanet isimleri verdim
Kaç yaram oldu bilemiyorum
Biri iyileşmeden, bir başka yaranın isimi kazındı bedenime
Yorgunluğun, beden ağrısına direniyorum
Korkularınla korkmuştum oysa
Afakanlar basmıştı yokluğunda
Akbaba sürülerinde korumuştum gözlerini
Kırmasınlar seni diye
Defalarca ben üzölmüştüm, ben ölmüştüm

Kalkıp gideceğim artık bu şehirden
Bu şehirde duramam gayri
Vakti, ayrılığa çalan bir kader var yolumda
Dönüşleri imkânsız, sarpa yollara düşecek yolum
Geride ayak izlerimi bile bırakmadan
Sevmemeye bir kes daha yemin ederek
Ayrılacağım yüreğinden

Dönüp dolaşıp yüreğimdaki gurbetliğe düşeceğim tekrar
Bir zaman sonra
Karşıma bir "sen" daha çıkacak
Ve ben ahmakça bir kes daha inanacağım sana
Ve bir ölüm daha gelip geçecek gözlerimden
Ben şimdi olduğundan, daha beter ayrılıklara dizileceğim
Bu şiir bittiğinde ise
Bir an durup "bu sahne tanıdık" diyeceğim kendime
Hayallerimi birkaç kızgın tebessüme gömeceğim
Ve bir daha, bir daha öleceğim bu akılsız sevdamda

Orhan Ateş

Çık Gel Ne Olursun

Boynu bükük saatlerdeyim şimdi
Uzanıp giden bir gecede yalnızlığıma kalkıyor kadehler
Sarhoş gönlüm yanıyor
Yıllanmış, incitici avuntulardayım şimdi
Yolum düzleşmiyor bir türlü
Aklım kayıyor
Utanç maskesine bürünüyor yüzüm
Bir pencere köşesinde yitik bir anıya gebeyim
Saklambaç gündüzler var bedenimde
Biliyor musun?
Artık gözlerim ağlamaya alıştı
Çok değil
Birkaç yalnızlık şarkısı yetti bana
Şimdi saniyelerde bocalanıyorum
Akşam güneşi oluyor hayalin
Bedenim yıllanıyor
Saniyeler ömrümü tüketiyor sanki
Kaldırım taşı bir arzuda kaldı hayalim
Sen olmalıydın şimdi yanımda
Ellerimin soğuşuna düşmeliydin
Kırık bir akşam arzusuna dağılmalıydı gülüşün
Beni yine kızdırmalıydın
Sakinleştiğimde
Boncuk boncuk bir bakışa akmalıydı gözlerin
Yalancı ayrılıkları verdin yüreğime
Sinmiyor içime
Düşünemiyorum
Aklım çıkıyor
Kabullenemediğim bir terk ediliş değil bu
Nefesimin rengi,
Saatlerimin sakinliğinden koptum sanki
Anlamsız gelen yığınlar konu yüreğime
Kovamadığım uyduruk kâbuslar dadandı gecelerime
İntihar mektupları sindi şiirlerime
Çık gel ne olursun
Ayık bir akşam güneşinde sarıl boynuma
Yüzün gülsün
Ay parçası bir gamze belirsin yüzünde
Kırık bir aynada beni şekilsiz bırakma
Tut ellerimden
Dayanamam bu sevgisizliğe
Şakaklarım bir silahın namlusuna sevdalandı sanki
Gözlerim bir karanlığın hükmüne buruşuk
Tenim yenilgisiz bir fırtına
Hayallerim saçmalığın en ahmakçasına kul oldu
Ya bir sensizlik yalnızlığında
Ya da birkaç saniyede ömrüme yitik düşeceğim
Ah bir an düşse hayalin gözlerimden
En etkili uyku ilaçlarına düşse ruhum
Kalkmadan, silinse bu sensizlik mazisi
Bırak
Bir akşam kırılğan yüreğimle,

Çarmıha gerilmiş sinemle, uyumuş gibi yapayım
Çıkıp gelmeyeceksin artık biliyorum
Unutulmuş bir satır kaldı bu şiirde
Seni bulamıyorum tenimde
Yetmiyor bu acılar bana
Sinem daha çatlamadı çünkü
Gözlerim sabitlenmedi bir yere
Son nefese emanet etmedim daha kalbimi
Çünkü sen bende daha bitmedin aşkım
Bitmedin...

Orhan Ateş

Çocukluğumun Çocukça Kahramanları

Yağmurlar dağılıyor pencereden
Yıldırımlar konuyor siperlerime
Şimşekler hiç çarpmadı beni
Aklımın karıştığı anlarda dikilir gözlerim anlamsızlığa
Çay saatlerim vardı.
İkindiye varmadan, bir beyaz akşam geçer gözlerimden
Dinlediğim şarkılarım vardı
Defalarca sarıp sarıp dinlediğim kasetlerim vardı
Güzel olmasa da sesim,
Teypten aynaya yansıyan, yüzüm olurdu şarkılar
Pleybek olsa da
Her güzel seste bitiverirdi hayalim
Sonra
Akşam izlediğim filmin kahramanına dönerdim
Çocukça arzuların, imkânsız isteklerine yetişme telaşındaydım
Çocuk olmam lazımdı
Oysa hayallerim buna müsaade etmiyordu.
Sınıf atlar gibi, yaş atlamak istiyordum.
Biran önce büyümek istiyordum
Çocuk yüreği kandırma telaşındaydım
Sonu hep mutlulukla biten hikâyelerle kandırdım kendimi
Kendime bir başlangıç seçip,
Sonunu ise, o hikâyeden birinin sonuna benzetirdim
Benzettiğim mutlu sonlarla şekillendi dünyam
Çocukluğumdan vurulup, gençliğimden geçen bir kurşun bu
Ölen hayallerim olsa da
İyiliğe büyüttüm yüreğimi
Hikâyelerdeki kötü adam olmaktan korktum hep
Bazen için için ağlayan bir sevgilinin yüreğinde buldum kendimi
Çocuk halimle kaç kes baba oldum
Anlamalı anlamsız bir yığın aşk hikayelerim oldu
Uğruna her şey terk eden sevgilide kaldım hep
Gözleri görmeyen delikanlıyla dertleştirdim hep
Sokakta yalnız bırakılan kadına göz kulak oldum hep
Çok geçmeden piyangoyla yoksulluğu ezdim yüreğimde
Balık pazarlarında tezgahım hiç eksik olmadı
Ameliyat parası için hırsız olup, zengin yerleri soydum
Mahkemelerdeki konuşmalarım hep hazır bekledi beynimin bir köşesinde
Çocukça sandığım şeylerde kendi örneklerimi buldum
Sinemaya gittiğim kızların ellerinden tutma hayalim vardı
Çoraklaşan yüreğime hükümsüzce sürülen ütopyalardı bunlar
Gençliğimden takat bulup,
Ahşap mahallelerde ki yaramaz çocuğu bulabilseydim keşke
Çepçiliğe paydos diyen adamının sayesinde anladım hırsızlığın kötülüğünü
Fakir kızın, zengin köşkündeki hicırıkları hiç gitmedi kulağımdan
Bu filmler devirdi çocukluğumu
Emeklemeden, yürüttü beni
Yürümeyi becermeden koşturdu
Koşturdukça büyüttü
Büyüttükçe üzdü
Çünkü anladım ki artık hiç çocuk olamayacağım
Misketlerim olmayacak

Elim yüzüm çamura bulanmayacaktı artık
Çocukken çektiğim gönül acısı şimdi gene yüreğimde
Çocuk kalbime bulaşan sahte hikâyeler bitti
Sahte üzüntülerin yerini gerçekler aldı
Sonu hüsrana olsa da
Hatırladıkça gülsem de
Hayal çocuğunu boğdu yüreğim artık
Kahramanlarım yaşlandı artık
Yoksul kız ağlamıyor artık
Soyulmadık zengin yer bırakmadım, ama cebim hala boş
Mahkemelerdeki konuşmalarımı yırtıp attı beynim
On yaş sevimliliğiyle sarıldığım sineler yok şimdi
Bin hayalle, bir gerçek yetti
Hayallerimi bozan,
Çocukluğumun hayallerinden, gençliğimin sinesine inen bu hançer,
Hep birkaç saniyeliğine gözlerime çarpan zaman oldu
Yarı yaşımda çırpındığım,
Bir gün mutlaka gelecek diye beklediğim,
Terk edilmeden, terk edilmişlikte bulduğum hep kendim oldum
Zaman avuntusuna bürünüp,
Bitmeyen bir filmin kahramanına verdim yeminimi
Kurtulmak mümkün olsa da
Yaşanmışlığımda hüküm süreceğim
Günahıyla sevabıyla
Kendi kaderimi omuzlayacağım artık
Çünkü artık büyüdüm ben...

Orhan Ateş

*Daha O Günden

Nice sevdaların didarı oldu yüreğim
Hiç birinde sevince ortak olmadan,
Kendiliğinden korkulara büründü
Hiç unutamıyorum çocukluğumun kırılan hayallerini
Kirli suratlarla, yamalı giysilerle yaşama o günden bağlı
Yamalanmış düşlerin gerisindeki kırıntılarla,
O günden beri inatçı

Olmaz olamazdı çektiklerim karşısında
Zorluklar karşısında
Everesi yumruklar gibi,
Güçlü olmaktı milyonların yaşadığı bu şehirde
İyileşmeye namzet yaralardı belki yüreğimde
Bir uçurtmaydı beklide elimde
Bir köşesine gerçekleri,
Diğerine hayatı takmış
Kuyruk diyerekten hayallerimi semaya o biçim uçurmuşum

Kara bulutlar arasında kaybolan bendim
Havanın açılmasını ömrümün tek sevinci yapmışım sanki
Yeter artık
Dağın şu bulutları başımdan
Gözlerim bedenimden aşağı süzülürken
Hala o çamurlara bulanmış hayaller vardı
Daha o günden çizilmişti sanki bu yazgılar

Bir tek çareydi umutları, unutulacak satırlara sığdırmak
İşte onun için yazıyorum hala
Yarı yaşımla şimdi uğraşıyorum gibiyim
Yaptıklarım yapacaklarımın yağmurunda bir damla sanki
Başarısız kaldım hayatın en uyduruk yerinde
Daha o günden alışmışım sanki
Her umutsuzluğa ayrı bir teselli senaryosu yazmayı

Bedenimi saran korkuların esaretinden,
Çevremi saran hıyanetlerden
Daha o günden ürperiyordum
Ne vakit gece yarısı, yağmurlu havaları seyretsem
Çocukluğumun ruhundaki şimşeklerle ürperiyorum
Genliğimin yağmuruyla,
Çocukluğumun çorak çöllerinde geziniyorum sanki
O çöllerde bir hayatın beklentisiyle
O günden beri umutlu, o günden beri sabırlı

Açacaksa hayatımdaki kuruyan çiçekler
O çocukluğumun çorak çöllerinde açmalı
Öyle bir mutluluk olmalı ki
Çocukluğumun acılarını,
Genliğimden söküp atabilmeli

Orhan Ateş

Kadının Fendi...

Dünyaya geldi
Kadın dendi
Ezildi
Kader dendi
Sevdi
Kahpe denildi
Sustukça ezildi
Haykırdıkça hançerlendi
Ne yaptığını bilemedi
"Doluya koydu almadı
Boşa koydu dolmadı"
Ana oldu olmadı
Kardeşken hiç koymadı
Yarken hiç yorulmadı
Ama
Eşken fikri dahi sorulmadı
Kadını
Aklı yetmezdi
Bir yere götürülmezdi
Namustu
Güvenilmezdi
Tek işi evdi
Herkes bu işi sevdi
Erkeğin derdi
Yatağa serildi
Bitti
Kimse avutmasın kendisini
Nerde "kadının fendi erkeği yendi"

www.sevgifm.ailesiyiz.biz

Orhan Ateş

Kal Deseydin*

Bilemezsin bendeki ayrılıkları
Düşümün yanık yerinde
Sana anlatamadığım bir yığın şey var
Kal deseydin belki kalırdım
Bir adım atmadan sarılıverirdim belki de sana
Dilimin yüreğe çalan kısmında belirsizlik,
Ürkek bakışlarında umutsuzluğumu gördüm
Buydu belki de cesaretim alıp götürən
Kal deseydin belki kalırdım
Silinirdi belki, kırık mızraptan çıkan tüm ayrılık nağmeleri
Utancıma bulaşmazdı belki de,
Yıkık dökük duygular
Kibritte çakılan geceler kaldı bende
Son hasretliğim de yangın var.
Kal deseydin kalırdım belki
Yanmazdı belki de boylu boyunca önümde uzanan anılar
Gece soğuk,
Yıldızların cılız ışıltısı kaldı senden bana
Bütün ayrılık şiirlerinde yangın var bu gece
Adım adım yürüdüğümle kalmak mı olacaktı
Süzülüp giden bir gecede,
Ben sensizliğe mi ağlayacaktım bu şiirlerde
Kal deseydin belki kalırdım
Tutunurdum limanına dümensiz gemi gibi
Açacaktı belki sonbaharımda o istediğin yaseminler
İçimdekileri paylaşmayı özlüyor yüreğim
Uçuk özlemlerim vardı daha
Baharındaki güle hasret yüreğimdeki gamlı bülbül
Kal deseydin belki kalırdım
Hiç konmazdı belki de dalıma konan tüm baykuşlar
Çıldırıldığını hissetmeden,
Atardım belki de kendimi yüreğindeki uçurumdan
Acı gelmezdi, boğardım umutlarımı aktığın her damla yaştan
Bir bahaneye döner oldu beynim
Hangi sebebin gamzeşine bürünüp de arasam diye
Gecelerime dokuz doğurtuyor her halim
Düş akşamında son sahneni oynuyor olman
Gülücüğüne bulaşan her damla yaştan
Kırılıp giden son umudun ardından
Başlayan her hayalimin bitiği yerde bile
Artık yeter gel, değişini bekleyeceğim
Bu umutla düşlerimi süsleyeceğim
Ta ki umudum cesedimde toprak oluncaya kadar.

Orhan Ateş

*Karanlık Düşler

Dün gece düşlerimde, gözlerini okudum sanki
Yalnızlığın, karanlığın içinde korkulu gözlerle,
Tut ellerimden diye,
Dökülüyordu sanki gözyaşların yüreğime bir bir
Emsalsiz bir sevda ışıldıyordu gözlerinden
Gurursuz, inatsızdı bakışların

Tek başına yetiyordun kızgın yüreğime
Defalarca yenildim gözlerine
Ellerim uzanıyordu hayallerimin arasında ellerine
Tutunamıyordum bir türlü sana
Beni engelleyen karanlık düşler mi?
Yoksa uykulu gözlerimden bir hayal mi kayıyordu

İlk kez mumsuz, umutsuz odalarda
Karanlıktan nefret ettim bu gece
Nerede diye
Sitem ettim doğmayan güneşe
Hiç olmasa
Gönül yârime taç olan yıldızları,
Akdeniz mavisini gözlerine düşsün diye,
Dolunayları aradım karanlık düşlerimde

Kafamın içinde paramparça hatıralar
Gözlerimin arkasında kalan bir hayal
Ve bu hayalden arta kalan son umut var bende
Bu karanlık düşlerimde
Seni düşlerken,
Işıksız hayallerde kayboldum

Nefretlerim hortladı
Beni bıraktığın yer geldi aklıma
Kızgınlığa vurdum kendimi
Gururumu bir kez daha kurtardım ahmakça
Hiç bitmeyen ızdıraplı sahnelerde buldum kendimi
Adına kırdığım son aynada kaldı şeklin
Ve hiç bitmeyen karanlık düşlerimde de silindi hayalin
Artık tamamen sensiz kaldım...
Sensiz kaldım...

Orhan Ateş

-*Medeniyet Seyyahları*-

Yol üstünde kapalı ufuklar
Ve kanlı prangalar...

Tarihin bir yüzü çöl kaldı.
Güçsüzlerin göç'ünü duyumsuyorum
Dünya yoksul
Dünya kendi çarkında öğütüyor kendisini
Yüzümü hangi coğrafyaya çevirsem; kan irin
Bitmedi asırlık savaşlar
Ve modern kölelik

Haritalar; tanrının dünya bakışıdır
Çoğu kez anlayamamın sınırları
Her renk deride, derinleşiyor yollar
Kaç ülkeyi, kaç şehri sığdırabilirsin düşlerine
Kendi boğuntusunda kanlı iklimlerle kuşandı doğu, batı
Tünemiş bir başına kaldı dünyanı iki kutbu
Kiblede sökölünce harita,
Kerbela'ya bulandı dünya

İsmail'i kurban etti insanlık
Kudüs'ten, Selahattin ayak izleri silindiğinden beri,
Peygamber secdesini kirletir oldu ölüm kusmukları
Örselendi kanlı atlas
Dün Bosna'daydı ölüm cellâtları
Şimdi Irakta, Afganistan'da...
Bugünden, geleceğe gözü yaşlı kitaplar taşıyor tarih yaftası
Vicdanlar, kanlı tarihten çocuk cesetlerini topluyor
Ortadoğu'nun kalbinde can verdi Hüseyinler

Her coğrafyanın ezgisinde ağladı tarih
En kanlı müzisyenler notaladı ölümü, sömürüyü
Yalpalandı ucuz saltanat
Şimdi bir firavun kavuğuna büründü tüm yollar
Gri bir maviyi, astılar göğün çürüyen mabedine
Ne çan, ne ezan yetmedi gözyaşlarını silmeye
Her dilde anneler aynı ağladı
Suçu yok; kâğıt üzerinde ki sınırların.
Dinsizdir haritalar... Dilsizdir yollar

Dünyanın siyah coğrafyasını aç sefil bıraktılar
Çöllere kilitlediler Afrika'yı
Okyanus ötesi Mecusi zihniyetine muhafızlaştı
Kaderine terk edilmiş değil bu; leş yiyiciliktir
Ey siyah açlığı çeken yarasalar!
Gece değil tendeki rengin adı
Beyaz ten; zifir karanlık beyinleri kopyalıyor
Sömürü dehlizinde can çekiyor insanlık

Yuvalanmış gözlerde; dünyanın yüreğinde patlıyor bombalar
Yedi kıtaya yayılıyor ceset parçaları
Her zihin bir intihar bombacısı

Her gözyaşı ayrı bir dilin parçası
İnsanlık suçunu omuzlarında taşıyor gizli sınırlar
Demokrasi maskeli kudurmuş haydutlar korkuttu dünyayı
Kervanları bilgisayar başında soyan haramiler var artık
Yahudi ilmeği vitrinlerimizde sallanıyor
Ceplerimize kurşun sıkıyor ayarsızlar
Sanal adımlarla içimizde geziniyor ayaksızlar

Beyin hicreti; kıbleden uzaklaştırdı insanlığı
Artık hiçbir ülkenin Ömer'i yok
Adalet terazisi; kırılmış kalemlerle dolu
Kinlendi tüm dinler
Kirlendi tüm diller
Çanlar altında yakıldı tüm kutsal kitaplar
İmgesi değişti semaviliğin
Simgesinde kalamadı hiçbir din

Ey! Doğurgan dünyanın kısır seyyahları
Gidilecek yolların hepsinde kan izi var
Her bedene Yusuf'un kanlı gömleği giydirildi
Kardeş katline yamalandı düşünce
Güneşin peçesi düşünce, arsız günler doğdu
Tüm seyyahların beynine şiir bulaştı
Urtaştı dizeler
Yollar birleşti... Yolculuk değişti
Arşa kalkan eller, aşa dilenince,
Yol bitti... Ve
Tarih sustu...

Orhan Ateş

Sana Yazdığım Bir Şiir

Hani bana bir şiir yaz demiştin ya
İşte yazıyorum
Yüregimde bilmediğin aşkınla
Yağmurlu bir havada,
Vuruyor hayalin yüreğimin bir yerine

Anlaşılması güç duygularda bocalandım
Geçer dedim
Aldırma, düşünme,
Gözlerine görünen çocuksu bakışa
Nerden bilebilirdim ki
Gözlerindeki kalem,
Yüreğindeki kâğıda yaprak yaprak dizileceğini

Sana âşık mıyım? bilemiyorum
Yüreğindeki çocuğu gözlerinde buldum sanki
Amansız, mekânsız bir vakide sığdırdım seni
Görmeyen gözlerle baktığında anladım,
Yüreğinin yalancı bir sevdaya bulaştığını

Gözlerinin görmediği,
Yüreğinin bir türlü hissedemediği,
Ben var ya...
Her gece semadan umuda düşen tüm yıldızlar gibi
Milyon defa damla damla düşünüyorum,
Umutsuzluğa çaresizliğe
Düşünmek istemiyorum,
Yüreğinin bir başkası için çarptığını

Hayalime kondurabilmeliydin bir şeyler
Sana hayalimi uzatabileceğim,
Gözlerine uzun uzun dalıp,
En sonunda seni sevebildiğimi,
Fısıldayacak bir cesareti,
Yüreğime aşılabilmeliydin
Olmadı, olmayacak, olamazda artık
Çünkü ben sende hiç olmadım
Hiç olmayacağımda...

Mart 2003

Orhan Ateş

*Veda Mektubu

Yazarken ağlıyorum veda mektubunu
İstemsiz dökülür satırlara,
Düğümleir boğazıma sözcükler
Dilim varmıyor elveda demeye
Yaz akşamlarının mehtaplı siması,
Düğün derneklerdeki neşeli cilvelerin geldi aklıma
Son sözcüğe yazamadım hiçbir şey
Yazamadım bu sondur diye...

İlk günün ışığı vururken pencereme
Zarfa koyamadım mektubu
Kara isyanları yaşıyor gibiyim
Avutmayı bilmeyen gecelerin yazgısı olmuşum
Senden ayrılmaya takatim yeter mi bilemiyorum
Ağlayabildiğim kadar yazıyorum veda mektubunu

Bitmeyen şarkılarda arıyormuşum seni
Yakınken sana, çok uzaklarında olduğumu görüyorum
Uçurumun bir ucunda sen, diğerinde ben
Nede çabuk bağdaştırmışız kaderlerimizi
Hiçte düşünmemişiz farklılıklarımızı
Ufacık dünyama, kocaman dünyanın sığmadı işte
Küçük dünyamdaki, anlamsız cümlelerle yazıyorum veda mektubunu...

Seni bir ömür boyu gözlerimin içinde tutamayacağımı anladım
Sen eteklerinde her daim baharı yaşamak istersin
Ben ise, doruklarında kar boran eksik olmayan biriyim
Bir yerde yanlışıklık var...
Çift yürekten çıkan tek ses bu değil
Gözlerim dünyayı anlamından çoktan düşürmüş
Sadece kuru bir hazan sarısı var yüreğimde
Tertemiz duygularının hatırına yazıyorum veda mektubunu

Başlamadan biten sonsuz bir sevdaya niyetlendim
Farklılıklar çizildi yüreğime... Artık dönüş yok...
Ben senin gözlerinde dünyayı,
Sen ise, bende ancak yasakların bunaltıcı nefretini gördün
Sana kıyamadığım için yazıyorum veda mektubunu
Varsın sen beni duygularındaki zalim olarak bil
Sevgiye değmeyen biri olarak tanı
Sen bensiz mutlu olacaksın ya
O yeter bana...

Orhan Ateş

--Çocuk Coğrafyası

Çocuk coğrafyasında büyüdüm
Küçük ellerimle yazdım kanlı tarihi
Muştularda yalan bir iklim kıyameti var
Ölü çiçekler serpiştirdim hayat mezarlığına
Her tarafta ölü ceninler
Ana rahminden sökülmüş merhamet
Hiçbir su renginde değil
Zor bir sahnede, kor bir oyun var gözlerimde
Kible belli değil
Fark etmez Cuma, Cumartesi, Pazar ibadeti
Sarmalanmış küçük kefen boyutuna geldi dünya
Çocuk hıçkırıkları çalındı
Her evin duvarında ölü resim sanatı
Gözlerimi araladığımda ürpertici bir son karşımda
Uzak bir kâbusa uçuklanır dudaklarım
Şimdi bir kurşun isabet edecek rüyalarım
Minik bir beden daha sarılacak toprağa
Korku, kan kokusuna sinecek
Toprak utanacak
En günahsız yerinden bir çocuk filizlenecek
Yeşertecek tüm dinlerin çocuklarını cennete
Cehennem tökezleyecek
Ateş sıçrayacak dünyaya
Yakacak bugünün rahmine düşen korkunç yarını

Mayıs 09

Orhan Ateş

--.Yıldız Renkleri

Karanlık ve soğuk iklimlerin inadı kırıldı
Yanık odun kokusunu sökemedim odamdan
Küçük bir defneyaprağından ilhamlıyım bu gece
Göğün karanlığına pembelikleri işleyen yıldızlarla beraberim
Etrafta hiç ses yok
Derin bir kimsesizlikte her şey
Ay'ın güneşten kızarmış yüzüne bakıyorum şimdi
Dolunay süzmesi bir kur peşinde yıldız renkleri
Ondörtlük bir delikanlı gece
Ahh... Şimdi sen olacaktın
Demli bir çay sakinliğinde sokulacaktın yanıma
Sıcaklığına sarılacaktı bu şiir
Yıldız renklerinden bir çarşaf olacaktı gece
Şaracaktı güneşten habersiz bizi
Üşüyecekti sakinlik
Ürperecekti masumiyet
Kırılarak yasaklar
Bir doğum sevinciyle uyanacaktı gece

mayıs 2009

Orhan Ateş

Affedeceğim Kendimi

Hatalarla insan olunur
Yüreğimin derinlerinde ki dert yumağı çözüldü
Akışkan duygularda gafil avlandım kendime
Hep suçlu aradım.
Kırılmadık umut bırakmadım geride
Sığ bakışlarımla,
Kırılan birkaç çerçevede kaldı suçluluğum

Affedeceğim artık kendimi
Sonumun başlangıç noktasında,
İçimi ürperten suçlarla yüzleşiyorum.
Direndikçe,
Çocukça bir mazeretin kollarına bürünüyorum.
Artık anlatmam lazım.

Yüreklice sandığım şeylerde korkaklıklarımı gördüm
Kovduğum duyguların koynunda sabahladım hep
Birkaç sahte gözyaşıyla boyadığım gözlerde kirleniyorum
Şans tanıdığım bayat sevda oyunlarına,
Gittikçe hırlaşan uyduruk arzulara
Hesabımı verdim

Bu utançla sevmediğim sevgilinin huzurunda
Affedeceğim kendimi
Yıkıtığım duvarları yeniden örüyorum
Ben değildim
Bu uğursuz yürekte yaşayan ben olamam
Sevdiğim birinin ihanetine kestim bileğimi
Canım artık daha az acıyor

Benden giden hasretlerim geri tünedi
Affedeceğim artık kendimi
Aptalca bir yalnızlık korkusuna verdiğim bedele bakın.
Özgürleşmek isterken, duygularıma kelepçe takmışım
Sevmediğim bir sevgilinin gözlerinde yitirdim kendime olan saygımı
Ben bu değildim
Hangi namahremimin kollarında can verdi merhamettim
Kimin duygusuyla, kimden intikam alıyorum
Yaşanmışlığımda ki bu rezillik neyin nesi böyle
Anlamıyorum...

Çark olmuş duygularımın vebaline, neden başkasını mahkûm ettim
İçim acıyor...
Yalnızlık abidesindeki haram meyvenin tadı neden bu kadar acı
Kaç kurşuluk bir duyguda harcadın sevdanı
Sevdasızlık nerden bulaştı sana

Bir terk ediliş hikâyesi uyduracaksın hemen
Kendince mazeretler yumurtlayıp,
Ak kaşık rolüne bürüneceksin
Yazıklar olsun sana...

Vicdan sarhoşluğuyla, haykırdığım günahın vebalini ödemem lazım
Sever gibi yaptığım insana haykırıyorum
Affet beni...
Affet ki
Affetmişliğinle, affedebileyim kendimi

Orhan Ateş

Ağlama Yiğidim

Ağlama yiğidim
Dađlarda umutsuzluk ıđlarına mı? gafil dűštűn
Sırtında mıydı? akşamın yabani karanlığı
Sen ol yiğidim umutsuzluğun içindeki açan
Tek umut...
Yakma ağıtları
Sűndűrme gecenin içindeki bulanık dolunayları
Duymasın kara bulutlar, űřűdűđűnű
Gűrmesin semanın her bir beřeri, mecalsiz dűštűđűnű
Ağlama yiğidim
Kan emici vampirlere zeytin dalıyla gűrűcű gitmiř
Sanma biter semadan yaralı gűvercinler
Genç kızların duvaksız başındaydı ağıtlar
Gűnűlsűz yűreklerde aradın hep yitik sevdanı
Açılmayan girdapları mesken tuttun baharlarda
Sevdası yűređinde yitirilmif bir yiđit ađlar uzakta
Ağlama yiğidim
Musalla taşında mı? anladılar değerini
Kűr kurřun mu? bitirdi sevdanı
Ağlama yiğidim. ağlama...
Yangınlı kűylerde mi? yitik dűštűn sevdana.

Orhan Ateş

Aklına Gelir miydi....

Aklına gelir miydi bu mevsimde üşümek
Cehre-siz mevsimlere yağmur olup yağmak gelir miydi aklına

Bir amandır! dilde ölümü sensiz sayıklamak
Vakitsizce çekip gitmelerin aksanıydı mahşer
Ucuz defterler arasında bıraktım şiirleri
Kırılarak dizdiğim dizelerle,
Uyumuş bir şehrin boğuk tenine yapıştırdım gözlerim
..... karanlık olsun diye...

Aklına gelir miydi bu mevsime baharı boyamak
Cehresi ayaz bu mevsime maviyi asmak gelir miydi aklına

Donuk rüzgarları ayıklıyor göz bendim
Hayalim sahte bir bedene yamalı
Küskün takvim yapraklarına yazdım kıblemi
Değersiz bir dudaktan ucuz bir sözle kırılırken
Aklına gelir miydi takatsiz yine sana geleceğimi

Orhan Ateş

-Arındım sensizlikten...

Parmaklarımda yılların dokunuşu var
Bir arpa boyu kadar yol aldığım dizelerime emanet yaşıyorum
Yorgun bakmadan gülüyor yüzüm
Yıllardan silkinip geldiğimde ayağımda dermansız bir sensizlik vardı
"Gül" derdin... Somurtkan hallerime ahkâm keserdin
Dokunurdun bakışlarımın bir yerinden
Anlamsız satırlarıma hayran kalırdın
İçim geçerdi... Yalnızlık şarkılarının nakaratları düşmezdi dilimden
Acıyı örtbas edercesine bakardım sana
Mutluluğumda maskelenmiş bir somurtkanlık kalırdı
İnsan olmak, özlemek, yaşamak inadına
Ayağımda demir yığınlarıyla gezerdim
Küçük bir çocuğu özlerdim bazen
Sen dünyanın bütün çocuklarının gülüşünü getirdin bana
Sormadan sana, kendimi anlardım
Şimdi ben benliğimden arınmış haldeyim
Hadi yeniden anlat bana müziği
Yeniden göster kırlangıç uçuşlarını
Dağ lalelerinin renklerine bırak bakışlarını
Ebemkuşağında düzleşsin sana geldiğim yollar
Yakala beni en dipte
Kuyular yalpalansın
Yusuf kandilinde bir yüzüm olsun
Züleyha suskun kalmasın
Derin kuytulukta lav oldum
Gözlerinin krallığında Selahattin olmaya geldim
Çözölsün artık kanlı mızrak
Şana vakur bir ateşkesim var
Çatışmıyorum duygularımla artık
Teslim oldum
Yenildim yıllar sonra sana

Orhan Ateş

-Azat Olur Karanlık

Yüreğimi yalnız sen bilirsin
En gizli tapınaklarıma ulaştı hayalin
Aykırı rüzgârlarıma karıştı nefesin
İpissiz yalnızlıklarda,
Göğsümü kandırıyorum sanki

Senden arta kalan zamanlarda sarılırım şiire
Dizellerin arasında dokunurum ellerine
Yalnız bir aydınlık korkutur beni
En çok bir yağmurdan kaçır gözlerim
Sana gelmelerime ilişir gece

Sancısında değilim zamanın... Saatler uykusuz sadece
Susmuyor sessizlik
Kulaklarımda kirli bir gürültü
Gözlerimde sıçrama gölgeler
Suskunluğumda hıçkırığın tonları
Soluğumda patlayan korkular

Hiçbir sır kalmadı benliğimde
Yalın ayak mevsimlerde kırağı vurdu adımlarımı
Çan bozumu bir sükûnet çivili yüreğimde
Ölüm nedir ki
Her damarımda bir diken saklı
Acısında kaldım gecenin
Saatler acımasızca vurur tepeme
Hangi yana dönsem karanlık
Duvarlar tırnaklarımda arasında
Avuçlarımda kanar
Çoğalarak tükenir karanlık
Susmadı tüm gece sensizlik

Sabah alacalarına irin vurur
Kof bir tebessüme maskelenir yara
Göz sarnıçları tutuklu
Yalnızlık kalabalıklaşır... Sessizlik susar
Ve tükenir gece
Uykusuz bir isim tek kalır sabaha
İsimsiz bir çocuk doğurur şiir
Adı sanı olmayan bir duyguda,
Azat olur karanlık

Haziran 09

Orhan Ateş

-Bakışlarım

Bakışlarım küskün artık

Yaralı bir güvercinin kanatlarına göm beni
Bembeyaz bir bulut kaplasın yalnızlığımı
Acı dediğin nedir?
Kaç asırlık bir hüsrana hüzünleneyim
Uyurken saçlarımın arasında bir tek ellerin kalsın
Gardıma düşman bir ben kalmışım artık

Bakışlarım suskun

Cinayet içseldir
Her tetikte vurursun kendini
Herkes bilir; sevgiliye ulaşmanın yollarını
Ama
Hiç kimsede yoktur doğru pusula
Pis bakışlarımızla kirletiriz sevdamızı
Hangi yana dönsek olmuyor.
Çünkü içselliğimiz vuruyor sırtımızdan
Cinayet oluyor bakışlarımız
Tüm özentilerimizle, lanetli bir tükürükle kesiliyor bakışlarımız

Bakışlarıma ne bulaştı bilemiyorum

Bir koku bıraktım artık, şehvetten uzak
Islanan bedenimde tortular kaldı
Kırıp geçtiğim aynaların karşısında diz çöküyorum şimdi
Kan kırmızı bir pişmanlığım kaldı ayaklarımda
Affetmeyen kırık aynalara buladım kanımı
Her parçasında utancım kaldı.

Bakışlarım, yoksul bir çocuk kenti sanki

Hükümdarı suskun bir kent bıraktım ardımda
Çocuksu masalları bıraktım bu ülkede
Hep zamansız oldu fetihlerim
Artık vurabilirsin sağlam surlarımı
Çürük duvarlarımda bir bakışın kaldı
Dağıt artık tozdan bulutlarımı
Yağmuruma çamur düştü
Kasırgalar kör etti gözlerimi

Bakışlarım kör artık

Orhan Ateş

Belki Büyürdüm

Pörsümüş hayatım, bir uçtan diğerine
Kanat çırpışımı bile görmedin
Sabırlı olsaydın belki büyürdüm
İstemedem, ısmarlama bir duruşun adı olurum
Sen istiyorsun diye
İçimdeki şımarık çocuğu cezalandırdım hep
Benden sana huzur aksın diye
Olmayacak oyunlarda rol aldım hep
Hiçbir zaman kendim olamadım
Beni anlasaydı büyürdüm belki
Artık daha az heyecan veriyor gözlerin
Anlamını yitirmeden gülseydin benimle
Belki büyürdüm
Şusmak zorunda kalmazdım belki de
İçimde ki çocuğa sevgi gamzesi çaksaydın
Beraber büyürdük
Daha kolay olurdu birbirimizi kandırmak
Yollarımız daha başka yerlerde kesişirdi
Ben böyle anlamımdan kopuk yaşamazdım
Sen bile ciddiyetinden bir şey kaybetmezdin
Olan gene bana oldu
Çünkü artık gülemiyorum bile
Şomurtkan bir çocuğun bakışlarında kaldı
İsteklerim
Ben istemesem de
Galiba istediğin oldu
Büyüdüm artık

Orhan Ateş

Benim

Manasız bir bakış vuslat rüzgârlarıyla
Her şey sensiz ne kadarda manasız
Umut frenleri sona kadar çekilmiş
Hayat umutsuzlukla çarpışmış
Yaralanan benim, ölede benim

Ulu dağların zirvesinde seni görüyorum
Akşamlara inat tırmanıyorum gece gündüz
İpim eski, yüreğimde mazi
İpi kopulan benim,
Dağlardan düşende benim

Seni denizlerin yakamozunda görüyorum
Gece gündüz sana yüzüyorum
Yorulan benim,
Sularda boğulanda benim

Seni alevlenen bir binanın içersinde görüyorum
Deli divaneler gibi alevleri göğüslüyorum
Ağlayan benim,
Yananda benim

Seni hep rüyalarımda görüyorum
Ne kadar sana gelsem o kadar uzaklaşıyorum
Senden kopan benim,
Günlerce uyanamayanda benim

Seni çöllerde gezerken görüyorum
Çölleri senin için aşıyorum
Mecnun olan benim,
Leyla'yı bulamayanda benim

Seni kuşlarla uçarken görüyorum
Avcıların silahlarını susturuyorum
Av olmuş benim,
Avcıya vurulanda benim

Seni her yerde görüyorum,
Ağlayan benim,
Senin hayalinle delirende benim

Orhan Ateş

Bir Aşk Hikâyesi

Bir bahar mevsiminde tatmıştı yüreğim seni
İlık bahar yellerinde savrulup dolanmıştı saçların yüreğime
O zamanın hatırıydı bende kalan
Aşkının izleriydi bende arta kalan
Dünyada bir ölüm tatmışlığım vardı evlenip gittiğin zaman

Ne vakit köyün, gül kokan havasına vardığımda
Yüreğimde yıpranmış sevgi nağmeleri değişir yaprak yaprak
O zamandan beri
Hiç yan yana getirmediğim köydeki gülleri ile
Bahtımın gülmeyen perisini

Korkar oldu benliğim yıllardır tattığım sabırdan
Küflenip giden her günümün ardından,
İçimde o aşkı taze bırakma çabası var hala
Yıllar seni benden alıp götüremedi bir türlü
O aşkın üstüne başka bir aşk durmadı gitti

Tam unutuyorum derken
Seneler sonra
Orada!
Yüreğimin, gözlerinden nasıl ışıldadığını gördüm
Mahcubiyetindi sanki boynunun yere bakması
Sen miydin? aldatan, ben miydim? aldanan
Bilemedim hiçbir zaman...

Ellerimi uzatsam tutacaksın sanki
Yılların hasretliğıydi belki de, o kaçamak bakışların
Belki de, beni düşürdüğün halin tablosuydu gözünün önünde
Gözlerin doluyor mu? acaba maziye biraz gittiğinde
Tatlı bir heyecan doğuyor mu? telefonun her çaldığında

Benim kadar ağladın mı?
Benim kadar yüreğini aşka közlendin mi?
Sanmıyorum...
İçine dert olsun bu son bakışım
Bil ki artık vakti geçmiş bir ayrılığa dönüşüyor yüzümün rengi
Hiçbir düş kırığı akşamı seni almaya yetmemişti
Ruhum bedenimdeyken, aklım hep bir mezarın içinde sınıandı

Tek taraflı olsa da
İçimin baharı artık başkalarına yeşeriyor
Gülü olmayan bir bahara sevdalandım
Sen yoksun diye, rezilliğe verdim kalbimin haykırışlarını
İnceden yüreğimde kalan bir sızı ile,
Seni ilk bulduğum, ılık bahar yelleriyle uğurluyorum yüreğimden
Hoşça kal...

Orhan Ateş

Bir Bendim

Bir bendim boşvermişliği aldıran
Bir bendim elimdekilerini bir an için bitirmeye çalışan
Yorgun bir gecenin hüzünlü sabahında
Bir bendim yolları gözü yaşlı bekleyen
Yaşama yenik düşmeyip, beklerdim o umut meleğini
Bir an için karşıma çıkıp, haykır değişini
Bir bendim hiç bıkmadan bekleyen
Unutulmuş aşk mektupları arasındaki sevgi sözcüklerini,
Bir bendim hiç unutmayan
Anlatır bu sensizlik kabusu her gece
Yıkar karanlığın en ağır yükünü üzerime
Bu zifiri karanlıklarda bir bendim ayın yalnızlığına ortak olan
Bir bendim uzaklardaki yıldızlarla arkadaş olan
Sana umutlu olmakta gelmiyor artık içimden
Bir bendim umutsuzluğu hayal ile kapatan
Haykırışları içimde zincire vura vura
Suskun bir bakış kaldı gözlerimin en güzel yılları
Bir bendim gençlik maskesi altında ihtiyarlığı yaşayan
Özlem duymadım hiç, pembe dünyaları yaşamayı
Umursamadım hiçte sıkılmadım, yokluğun ezdiren haline
Bir benmiyim? kalbimi sevgiye hınca hınç dolduran
Bir benmiyim? gülücükler aleminde yaşayıpta yüzü hiç gülmeyen
Bir benmiyim? dünyada yaşayıpta yaşadığım ve gördüğüm kötülüklerden
Utanan...
Söyleyin bir ben miyim?

Orhan Ateş

-Bir Şiirlik Sevda

Kalbim evet. Aklım hayır demiştin ya bana
Hiç unutmadım bu sözlerini
Yitip gitmiştin benden
Akıl yolunda, çarpmıştı duyguların yüreğime
Sitem bile edemeden çekip gitmiştim

Bende olmayanlar geldi aklıma
Aklın aykırı düştüğü halime sıralandı kızgınlığım
Yorgun bakışlarımla,
Kalp yolunu tıkayan gerçeğimi aradım durdum
Bir baypas gerektiren gerçeklere döndü aklım

Sebepler şordum sana
Şuskuuuluğunda saklı cevapları biliyordum aslında
İnadına soruyordum gene
Senden nefret etmemin adı olacaktı sözlerin
Tutarsızca bir sevdanın nefreti olacaktı gözlerin

Kaç günlük bir sevdasın sen
Bir şairin nefret dolu dizelerinden başka nesin sen
Kaç yürek ağrısı oldun bilemiyorum
Aynaların kandırdığı,
Küçük yalanların yitirdiği şansız bir sevdasın sen

Aklın uymadığı,
Yalancı bakışların yerini tutan bir sevda kaldı içinde
Kâğıt parçalarıyla kurulu hayaller sindi bakışlarına
Gözde gelip, kalbe açılan beyaz bir dünya oldu
Maviliklerini sildi önce
Sonra
Çürümüş bir beden aynası oldum gözlerinde

Yazık...
Her insanın kaderine bir defa doğru insan uğrarmış
Acıyorum aslında sana
Artık doğru insanın olmayacak çünkü
Benden bir şey kayboldu mu? bilmiyorum
Yanlışına sinen tek doğrunu yitirdin bile bile
Akıl çelişkisinde, ahmakça harcanan sevdasın sen

Bir gece yarısı yalnızlığında,
Bıraktığın alışkanlıklardan çok,
Bir şiirlik sevdanın adı oldun işte
Aşkın bende bıraktığı,
Birkaç bilinçaltı dizeden başka nesin sen
Sevda mı? Aşk mı? ... Güldürme beni
Sen sadece bir şiirlik sevdanın en acı mezesi oldun
Hepsi bu...

Orhan Ateş

Çocukluğumdan Gençliğime

Yıldızlı gecelerde açtım gözümü,
Muş ovasının serin kerpiç evlerinde
Oluk oluk akan toprak damlarında
Düktüm umutlarımı yağmurla birlikte
Sevdaları ürkek köy kızlarında aradım
Gençliğimin geçit bilmeyen deli kaniyla

Köy yollarında umutlarımı taşıdım şehirlere
Kozme dağlarında öğrendim hayal kurmasını
Ve yine burada seyrettim, hiç olmayan sevgilimle mehtabı
Eralan köyünün tozlu topraklarında yutkundum,
Alın terine bulanmış cefaları
Ezilmişliğin bitmeyen şarkısıyla
Serzenişliğimi kayalıklara haykırdım

Çorak tarlalarında anladım emeğin
Şusuz topraklarında farkına vardım
Alın terinin kutsallığını
Karanlık köylerde ürperdim,
Sessizliğin içinde patlayan silahları
Ve yine burada duydum
Anaların bağrından kopan feryatlı ağıtları

Serin yaylalarda tattım özgürlüğün doyumsuz pembeliğini
Kulp dağlarının boynu büküklüğünde gördüm yalnızlığımı
Ve ilk kez çobanların kavalında döktüm içimi
Serin akşamlarda yankılanan içtenli şarkılarımı
Bir içim sevdayı merhamet çeşmesinde kana kana içtim
Ve yine Murat nehrinde gördüm
Azgınlığın deliliğin ürkütücülüğünü

İlk kez yangınlı köyleri gördüm muş ovasında
Yanmışlığın kara bulutları arasında koştuğum köyümde,
Bir ölüm sessizliği var şimdi
Seneler sonra
Ben yine burada
O çok özlediğim mevsimlerin gerisinde

Yıkılmış köprüler ile
Kurumuş çeşmelerle birlikte
Ağlayan bulut olmuşum
Muş'un solgun nazlı geliniyle birlikte
Berdel gitmişim gurbetler
Bitmeyen yollara...

Not: Muş hatırası...

Orhan Ateş

--Derinlik...--

Gittin işte...
Sizin evin ışıkları ne kadarda soluk bu gece
Göz göre göre gidişini seyretti bu şehir lambaları
Karanlığa heveslenen uykularda korkularım kaldı
Tan ağrısı geceme yamalandı gözlerin

Sen... Ey! göz aymazım... Avazım
Doldur artık loş ışıkları
Boyum çoktan geçti gölgemi
Karanlığa sığmayan göğsüm, çiğnenmiş şairlerle doldu
Bir dizin şiir öbeğinde bozdum aklımı... Yarım yarım çoğalıyor gözlerin artık
Ve... Mısraların arasında ki boşluğa hep ben düşüyorum

Derinliğim var... Az biraz da deliliğim
Hiçbir dilde olmayan sözcüklere yakalandım
Şairim dedim
Kendimi aklayamadım... Saklayamadım sevmişliğimi
Ahlayıp... Dilime vurdum sakinliği
Hiçbir göz rol kesemedi suskunluğuma

Gecenin gözlerine batmışım bu akşam
Sözlerin usulca bir yıldızı daha kaydırды yüreğimden
Bu akşamın bütün yıldızlarını terk ediyorum
Ellerin silindi ellerimden
Gülüşlerin sarımsız bıraktı yüreğimi
Sözlerin diken ağı
Genzime parçalandı hayal
Çeksem sözcüklerimin ipini... Avazım yırtılacak
N'olur bırak artık beynimi asmayı

Bu gece yüzme yokluğun soğuk rüzgârları çarptı
Kendi içimde yavaşça siliyorum biçimini
Alışmam lazım hayalsizliğine
Azar azar tüketiyorum içimi
Bir yanım diğer yarınla müebbet sanki
Şimdi bıraktığın karanlığa, göz deliklerimden bakıyorum

Haydi gel! Beynimin en zayıf yerinden bir düşünce kopar
Geceyi tırnakla benimle
Susma öyle...
Toparla yüreğimdeki yolculukları
Ruh çöplüğü dünyadan,
Kokuşmuş beyinler savruldu her yere
Koru kendini yar
Kirlenmeden/ kirlenmeden öylece kal suskunluğumda
Bir gün kulaksız duyabildiğinde anlarsın beni
...ve benim gibi dünyayı bedensizliğinde gömenleri...

Orhan Ateş

Deviniş...

.....Roboski anısına...

Deviniş...

Çürük leylak kokuları sindi dağlara
Ovalar bir ölümü omuzluyor şimdi
Çehresinde kan yüzlü çocuklar
Şilik bir matem vurumunda sustu rüzgâr
Çan dilencileri
Ölüm bekçileri
Ve
Kan yosmalı bayraklar

Yen'i içinde kalmayan kırık kollu bir ülke
Altı asırlık saltanata heybetli zülüm tüccarları arasında büyüdük
Kan devşirmeli ölüm direnişçileri
Ve
Radikal muhalifler
Cezaevi süngülerini dilinde taşıyanların haykırışıdır dağlar
Annelerin soluksuz benzinde boş yere öldü evlatlar...

Ne için...
Kim için... Diline susturucu takılmış muhabirler
Gerçeği söyleyenlerin dil ucu yakınlığında demir parmaklık ateşi
Ömrüne müebbet biçilenlerin özgürlüğünde boğulduk
Savaş resimleriyle doluyken gözlerimiz,
Barış simsarlığına GÜLEN'lerin secdelerinde kan izi var
Ak P ak değil niyetler
Pak olamadı bu ülkede ne dün ne bugün ne de.....gele/cek

Orhan Ateş

Devrik Cümlelerim

Hayatı düzgün anlatamıyorum galiba
Ya tersten düze sıralanıyor cümleler
Ya da saçmalığa geveleyen bir yığın ses oyunu
Kulağı okşayan
İçi boş
Devrik cümlelerle hayatı anlamaya çalışıyorum

Orhan Ateş

-Doğum Günlüğüm...

Gene gece bitiyor yabancı bir şehrin ablukasında
Bu koca şehri sana bırakıp gidiyorum
Yolumun az ilersinde duruyorsun hep
Ne zaman yola çıksam, sana varıyor gözlerim
Gün bitimi bir ayaz çarpıyor ayaklarıma
Ölüyordum...
Olabildiğim kadar ölüyordum bu yollarda
Can çekişiyor kilometre taşları
Susuz bir yazda,
Doğum gününe gidiyorum

Yollar yalnızlığa sapıyor
En neşeli şehirlerde susmaya gidiyorum
Bir kumsal düşüyor ayaklarıma
Deniz boylu hayaller çiziliyor kumlara
Sonra...
Dağılıyor kumdan kalelerim
Sığınağım darmadağın
Kelimeler yetişmiyor bana
İsyan oluyor içim
Dilim damağım kuruyor
Tarifsiz bir kimsesizlikte kalıyorum

Yırtılıyor gece
Suskun gece vurumu baykuşlar çıkıyor ansızın
Çıldirtan uğultularıyla urlaşıyor kafam
Adresiz kalıyorum
Ne deniz, ne gece, neden kumsal
Yetmiyor üç maymunu oynayan yüreğime
Birazdan sesler azalacak
Gün fışkıracak dağların arasından
Mevsimsiz bir güneş vuracak yüzüme
Bir ayna arayacak gözlerim
Dikiz aynasından sevimsiz bir korkuya bakacak geçmişim

Eyyyy! Sertleşen içim... Yeter! Yedin artık kendini
Hangi beladan doğmaşın... Söyle
Temmuz laneti var doğum günümde
Allah'ım!
Doğduğum yerlerin neresindeyim?
Duaysa dua
Söndür artık bendeki benlik ateşini
Kırkbin yerden topladım merhamet sularını
Kiblegahlarda serptim yüreğime... Duy artık sesimi

Nasıl bir vebada kalbim
Tekmeliyor yüreğim
Can çekişiyor doğum günlüğüm
Doğumsuz bir ayda sancıyorum
Şişme avuntular düşük yaptı
Kalk... Can kesimi bir gerçeğim var artık
Kısırlaştırdım umudu içimden

Artık doğmuyor Ümitler
Sancımda başka mevsimler gömülü
Doğum günümde toprak vurdu gözlerimi

Doğum günlüğümün arasında kırıldı kalemim
Hükmüne yenik bir hayatım ilmekli
Cellât başlıklı yollar sıralandı
Azrail tek sıkımlık şakak namlusunda
Saniyeler tetikte
Haziran ürperti kabirlerinden,
Temmuz doğumu mahşerlere açıldı günah defterim
Haşroldu varlığım dirlik dilinde
Cehenneme layık şairsin bil ki içimde

Orhan Ateş

-Eylül-

Ellerim ve dudaklarım bıraktı aşkı
Yağışlı göz iklimlerinden geçtim
Karanlığın ardında titremeli bir beden yalnızlığına büründüm
Kimsecikler yok yanımda
Karanlığın sırtkanlığıyla körler ülkesi Eylül
Hansız bir bahardan geldim
Dizlerimde kaldıramadığım bir Yaz sıcaklığı
Beyin damarlarımda pıhtılaşmış bir hayal
Ve sen...

Çöllerde yedi iklim kuşağı
Hiçbir renk sahici değil
Serap sevincinde umutlar
Kösnül bir cazibe fırlar ansızın
Eylül'e boğulur uyduruk şehvet
Kadınısı bir dokunuş sanı kalır tende
Ter bezleri ıslanır
Eş güdümlü zamana yayılır hayal ve gerçek

Her ses beyin kıvrımlarımda hayat buldu
Dilsizliğe gömülü aklımı bıraktım ardında
Eylül sancısını ben buldum sana
Çiçekler daha filizlerindeyken sararmıştı
Baharın sahte bir yanı hep vardı zaten
İlk o zaman düştü dalda ki ilk yaprak
Eylül diyordu şarkılar
Notasına ilham veren bahar aldatıcıydı
Eylül kokuyordun sanki

Kırık demir parmaklık gibi dişlerim
İçimdeki tüm duygular firarda
Ağız dalaşında hep mağlup oldum kendime
Bir sorsan
Kaç sonbaharda topladım baktığım pencereleri
Kaç Eylül bozumu iz bıraktı
Bir tarafım ana, bir tarafım çocuk
Kim kimi sahiplenecek
Babasız bir Eylülde sığındım diğer yarıma
Dul bir mevsimde ağladım soluma

Yattım kalktım
Yetim bir mevsim tütsüleniyor
Eylül gibi bakıyor zaman
Hazırlan Ey! Çürümüş vakit
Kış eşeliyor eşiğini
Ötesi dilsiz ayaz artık biliyorum

Orhan Ateş

-Geceden Geceye

(Gece)

Deniz köpüğünde akşam sefası
Suskunum yine
Kaç gece yoksun kaldım dalga seslerinden
Dert dinlemesi bir nağme var mehtapta
Aşkın kaç rengi tutukulu geceye
Yar okşar deniz teninde yıldızı
Mehtaba paklanır gece
Bir deli alacası düşer şiire
Aşk olur dolunay
Yıldızlar kayar denizin en uzağına
Dilekler şekillenir gecenin resmine
Nağme nağme bestelenir sevdalar
Rüzgâr gündüze eserken,
Cilveleşir karanlıkta yasaklar

(Sabah)

Ve...
Güneş doğar beynine
Bütün duyguların erir
Ayrılıkları doğurur şafak
Sen perdelerini aralamayacaksın biliyorum
Gün aşırı hisler dolacak odana
Ve simsiyah "ben" sinecek odana
İsteksizliğine vuracak yüzüm
Sen gitmeden ben gideceğim

(Öğle)

Kasvetli gündüze kızgın gözlerin
Güneşe bulanmış renklerle dokunacaksın zamana
Gerçekler terlettiğinde,
Deniz sarılacak sana
Yüreğinin attığın her kulaçta
Beni bırakacaksın gerinde
Ve ben...
Hep gerilerinde kalacağım

(Akşam)

Kitaplarım kimsesiz bir kaleme abat
Bütün dillerin en hakir gördüğü aşkı yazıyorum
Tek dizimlik bir satırda, aşk oluyor günahlarım
Sancısı belden yukarı bir akşam geliyor üstüme üstüme
Hayaller güneşi kovacak tekrardan
Ay damlayacak mehtaba
Ve bu şiir... Baştan yazılacak bir geceden taaa diğerine

(Gece)

Deniz köpüğünde akşam sefası

.....

...

Orhan Ateş

Geceler

Geceler isyankar oldu benimle
Gide gele
Arasında mekik dokuduğum hayaller ile
Bir merdiven misali yıldızların seyrindeyim
Geceme beraber eşlik eden dolunayla
Hayallerimin harabelerindeki baykuşların monoton sesidir
Geceyle buluşmam
Yüregimi saran karanlıklarla
Geceme yalnız onlar talip

Karanlığın çatık kaşları arasında
Gülen gözlerin açıldımı, karanlığın penceresinden
Vurur hayalin bir balyoz gibi karanlığın içine
Dağıtır, paramparça yapar umutsuz, mutsuz gecelerimi
İşte o gecede
Ben olurum semadan umuda düşen tüm yıldızlar
Kim bilecek ki! ben gecelerde yorgun düşeceğim
Bilmezler ki, karanlıklarda ruhumun yorgunluğuna,
Halsiz düşecek gözlerim

Ay hilalden dolunaya resmini tamamlarken
Ben hala aysız, yıldızsız zifiri karanlıkların esaretindeyim
Bu karanlıklarda kaybettim,
Çocukluğumun, gençliğimin yaşanmamış yıllarını
Ruhumun tarif ettiği mekanlara hiç güneş doğmaz mı? Acaba
Hep simsiyah mı olacak açtığım her sayfa
Of...bilemiyorum
Güneş mi unuttu doğmayı
Saatler mi bana inatlı

Neden daha sabah olmuyor artık
Yeter artık... kapat gözlerini bu karanlıklara
Karanlığın içinde karanlık değil hiç olmasa
Yeni bir günün umuduyla uyumaya çalış
Belki de mutluluklar, aydınlıklar gelecek ilk sabahtadır
Mutsuzluk limanından al artık demirlerini
Vakti mutluluğa çalan bir sabaha uyanmalıyım
Karanlıkları silecek aydınlıkları çizmeliyim rüyalarım
Vakit çok geç olmadan, karanlıklardan bulup çıkarmalıyım kendimi

Orhan Ateş

-Gelmeyeceğini Bilsem

yüreğimle sarıldım sana
bakışlarım bile değmemiştii gözlerine
ağır bir tortu kaldı hayallerimde
binlerce soru işaretlerine yenik şimdi umutlarım
sessizliğinde boğulan bir günahkar oldu yüreğim
başlamadan, bitmeye meyilli bir bakışım kaldı gözlerinde
yüreğim vebaline sakladım bu şiiri
bu kadar zormuydu sevmek
bir yüreğe aşkla girmek bu kadar mı? sancılı
çirpindikca dibe vuruşlarımı görüyorum
içten bir sıcaklığa yanmalıydım oysa
arzularımdan çok, adam gibi sevgilerde besledim bu aşkı
kaç koldan sarılmıştım yüreğine
zor günlerinde mutsuzluğunda sancılandım
yüreğimde ki tüm takıntılardan uzak,
boylu boyunca serabına avuttum kendimi
bendeki tüm sevgilerin toplamıydın
aşktın yüreğimde
hüküm süremediğim tek zaafımdın
merhametlice sabretmenin dayanılmaz sancısı oldun bende
bu sancularınla bir aşkı doğurdu yüreğim
anlatamazdım bu hislerimi sana
yüreğimde ki tımarhanelik duyguları anlatamazdım sana
delice sandığım duygularımda var oldun
en sert mevsimimde açan bir kardelen oldun
hassas yüreğinde,
tek kelimeyle vurulmamın adı oldun
sonra,
kaç sabahın ışıltısında kaybettim umutlarımı
zamandan korkmamın sebebi buydu
çünkü,
tüm sevdiklerimi zamana kurban bırakmıştım
anlayamadığım gecelerim olmuştun
bir cümlede en can alıcı yerinde hep sen vardın
mutluluğun, adı konulmamış bir yerinde hep bekledim
senin gözlerine değmeden,
sevginin bana vereceği hayallerle avuttum kendimi
başı boş arzulara değil,
yüreğimin en kutsal yerinde var ettim seni
şimdi ise,
çürümeye meyilli bir sabır duygusunda kaldım
bakışlarım başkalaştı
umutlarım laçkalaştı
belirsizlikler bedenimde kurtlanıyor.
kemiriyor yüreğimi
zaman yine korkularımda
zaman yine umutlarımda paslanıyor
çıkıp gelmeyeceğini bilsem
bu aşkın emeğine savsaklardım kendimi
takılırdım gerçeklerimin acıtan yerine
öldürürdüm hayalperestliğimi
avuç avuç dualarda tozlanan benliğimi, satardım günahlara

iki damla tövbe göz yaşına, paklamazdım içimi
gelmeyeceğini bilsem,
uyurdum şimdi
beklemezdim saatler boyu telefonun baş ucunda
her mesaj sesine irkilmezdim
iki satır mesaja hasret büyütmezdim yüreğimi
çıkıp gelmeyeceğini bilsem
durmazdım
durulmazdım
bozardım tüm yeminleri
sökerdim dilimden tüm AMİNLERİ

Orhan Ateş

Geri İstiyorum

Kalmak istesem de kalamam artık...

Kollarım arasında ağlayan yürek taşıyorum
Memleketin en yalnız gözleri saklı bu sokaklarda
İçime sürdüm fırtınaları
Yastıksız bir gecede, yorgandan uzak gecelerde saklıyım
Umuduma çelme takanlara inat süzülüyorum zamanda

Geri istiyorum geçen yıllarımı
Çocukluğumdan sıçrayan gençliğimi geri istiyorum
Batıl kalsın içimde yaşama arzusu
Süngüsünde demirden bir yalnızlık tortusu paslansın
Günahımın bedelini ödedim yalnızlığa saklı sokaklarda

Babamı, annemi geri istiyorum
Zamana sıkılı dışlerimi geri istiyorum
Tenimde kırısan yılları sökün
Bu ten, bu beden benim değil
Sevimsizliğe şekillenen yılları alın gözlerimden

Evimden yurdumdan soğuttular beni
Dışarıda eli kulağında bir bahar his var içimde
Yıllarımın yaprak dökümünde bir tek yalnızlık asılı kaldı
Ne yana baksam olmuyor
Merhametimle sınıyor yaradan beni

Gülüşlerimi, çocuk masumiyetinde geri istiyorum
Yırtık ve yamalı çocuk hayallerimden gençliğime lanetli bir yol var
Gurur kibir kokuşlu kardeşliği sökün urlaşan beynimden
En saklı yerimi deşin
Çıkarın zaman ablukasından beni
Köhne bir yer olsun
Tahammül sınırlarında kalmadan bitsin kardeşlik

Kalmak istesem de kalamam artık...

Eylül 09

Orhan Ateş

Gitme...

Yüreğimden mevsim sonlarını sökeli çok oldu
Uçurum dipli gözlerimle bakındım yalnızlığa
İçimde yarattığın boşluğa gözlerin düştü
Neyleyim

Karanlığa sevdalılar bilir geceye yas/lanmayı
Yaştığımda milyonlarca umutla karanlığı astım gözlerime
Birinden diğerine akarken saatler,
Rüyalaştı hayal ile gerçek
Seçemesin artık boşlukta asılı duran yüzümü

Ömür böyle sevdiceğim
Köhne kaldı bendeki her bir sevda
Bir ömre çalına kara lekeyi pak alnınla temizle istedim
Milyonlarca ölü çocuğun bedenleri arasında tara saçlarımı
Çiselenmemiş atlaslarda ruhumu takvimlere iliştir
Her günüme kanlı kanatlı güvercinler yolla

Yaşamak bu değil sevdiğim
Gök sarmaşığında tozlaşan bulutlara maviyi ben astım
Üstüme gölgeler düşünce çöktü gözlerim
Sakallarımın arasında kaybettim yüzümü

Ey! Kalbi kalbimde atan yar. Bilmezsün beni
Her sabah rüzgar kırbaçlar tenimi
Tüm saat başları tutulu bende
Güneş her dem ölü doğar bu şehirde
Korkularım hep çocuk tenimde
Gülüşlerin bir tapınak gibidir yüreğimde
Gitme... Bari sen kal bende

Orhan Ateş

Gittiğin O Gün

Başladığım yerde aradım sevgimi o gün
Bakışlarım başka bir anlama büründü sanki
Hayret...
Bir mekân düşünüyorum
Ve orada sen yoksun

Mümkün mü?
Dağıtmaz mıyım? feleğin kitabını darmadağın
Yakmaz mıyım? yüreğimdeki volkanı, o mekânı
Hangi gönül el verir çekip ardına bakmadan gitmeyi
Yangını yaktı bu gönül, gittiğin o gün

Onsuz ilk geceye hazır değilim
Onu benden alıp ellere mi? verdi bu kader
Aşkımın katili mi? oldu bu saçma seneler
Alnıma ayrılık kurşunu sıktın da gittin

Son bakışında söyledin mi? acaba beni bırakma
Yüreğinin solgunluğu muydu? gözlerindeki bakışlar
Bir el oldu bakışların, tuttu beni sana doğru
Bırakmaya kader mi? razı
Ayrılığa ben mi?
Gözlerinle öldürmüştün gittiğin o gün

Orhan Ateş

-Gizil Yağmurları...

Aşkı yüreğimde çarmıha gerdim
Aşk kanıyor içimde
Düşlerimdeki Meryem'i günaha buladın
Kirl ettin duygularımı
En sevimli düş akşamında yıldızları kopardın yüreğimden
Bir ayaz tortusuna döndü karanlık
Düş görmek yasaklandı bana

Sürüne sürüne Nisan'a sığradı yalnızlığım
Gizil bir yağmur damlası düşer gözlerimin arkasına
Ağlamak yasak
Sessiz bir gece yok
Ahh..ahhh
Suskun bir saat bulsaydım,
Yumruğumla parçalardım düşlerimi

Gözlerimin sakinliğinde gizil yağmurlar saklı
Eylülde döllenmişti gözlerin yüreğime
Nisan'a ölü doğdu bakışların
Hiç duydun mu? Sekiz aylık duyguların yaşadığını
Seni günahkâr doğurdu yüreğim
Töreme aykırısın
Git artık...

Budala nisan yağmurlarıyla kandırıyorum kendimi
Gizil bir bulut gözlerimin ensesinde hep
Şimşekleri yüreğimin rahminde patlıyor
Öldürüyor kirli kapaklı gözlerini
İnceden bir ağıt yükseliyor, kalbimin yüzsüz yerinden
Kefene sarılı gözlerini yıkadım yüreğimden
Tek kişilik Ayinde gömdüm seni günah toprağıma

Şimdi bana bir avuntu gerek
Gizil yağmurlarım, nisan damlalarına karıştı
Yüreğimi gözlerine kısırlaştırdım
Tüm sözler suskun kaldı bende
Sadakatsiz bir baharın tam ortasında çatladı gözlerin
Kırık bir geceye Yas/landım
Sırtıma batıyor gece
Kanıyorum...

Nisan 10

Orhan Ateş

-Göçebe Düşesi

Nereye baksam dağılıyorsun gözlerimde
Hüzün kokuyorsun bu gece
Cüce zamanlı gecelere yazmışım seni
Maviliğin kontu değil gözlerim
Göçebe bir saltanatın kaldın yüreğimde

Ay beyaz
Yıldızsız sahnelerde yarım kaldın
'Göçebe düşesi' oldun
Kıyıda köşede bir Tarihin kaldı bende
Utanç diyarından söküp attım yüzünü
Artık hayalet bir şiirin içinde süngülü gözlerin

En görkemli gülüşlerimde saltanatını yaşadın
Kaç göçebe kontun günah defterinde ismin yazılı
Kaç şairin günahına girdin.
Düş artık düşlerimin gamzesinden
'Göçebe düşesi',
Yalnızlığıma boğuldun bu gece

Gece
Ay ondördünde bile değil
Bulamaç bir karalığa ait ayaklarım
İrin salgısı dizlerimdeyken,
Kan olacak kaçışların
Ölüme sıralanacak hislerim
Kızgınlığım şakaklarına dayanacak... Korkuyorum
Ne olur tüken artık umutlarımdan
Çıldırta "seni" çıkart kafamdan...

Orhan Ateş

-Göğüs Kafesinde Tutsak Yüreğim-

Sen gittin ya... Suskun bir şehir yapıştı gözlerime
Susuz mevsimlerde çiçeklendi aşk
Dilim, büyük yalanları eşeliyor şimdi
Ay eşiğinde yarım bıraktım çocukluğumu
İlk, annemin elleriyle sildim gözlerimin ıslaklığını
Islanmış ne kadar kirpik varsa bulaştı ellerime
Anne merhameti dünyaya dokunsun istedim
Yetişemedim kimsesizliğe, kimliksizliğe
Dildeki sözcükler yüreğimde paslandı
Her seste biraz daha ekşidi bakışlarım dünyaya

Sen gittin ya... Bütün mevsimler sarıya boyandı
Sonbahar rüzgârları düşürdü bakışlarımı
Batan güneşin son kızılığında sakladım kendimi
...Ey! Merhamet...Kuruyan mevsimlere bir tohum bırak artık
.... Bu son yakarış... Duy beni
Kanayan anımda, secdeye döktüğüm duamdın
Beddua melodisi bulaştı ses tellerime
Bestesi ölüm hıçkırığında ağıtları yakılıyor nefesim
Ritimsiz bir kalp boşluğuna düştüm
Marazlandı göğüs kafesindeki tutsaklığım

Sen gittin ya... Tenhaliğimde kuluçkalandı bakışın
Sabırsız hayallerin hepsi beynimde döllendi
Dillendi sevmediğim şarkılar
İntihar süsü verilmiş bir hayata uyarladım düşlerimi
Günü birlik şiirlerle kandırıyorum göğüs kafesimdeki tutsağı
Şimdi bana yalana bandırılmış bir doğru lazım
Kandırmalıyım göğsümdeki tutsaklığı
Filizlenebilir kılmalıyım yokluğunun çürük tohumlarını
Toprağıma değmeden bakışların,
Yeşertebilmeliyim içimde köksüzleşen yokluğunu

Orhan Ateş

-Gül...

Gözlerim artık yokuş aşağı bakıyor
Öksüzlüğün saltanatında küskün krallığım
Bu sefer sana yetim bir ülkede hüküm sürüyorum
Bezirgân tokmağında aç gönlüm
Bahtıma dargın vuslatım kaldı ayaklarımda
Kaybolan yıllarımın ayak izleri çıkmadı henüz
Bedenim yıllanmış bir tarihin esaretinde,
Gecikmişim sana
Miladım, bir çağı açma derdinde

Sözlerim suskun
Gece yarısı özlemlerim hortladı sanki
En karanlık yerinden bir gece seçiyor gözlerim
Zifir kokuyor sana bakışlarım
Ansızın oluşuyor hayaller... Kaçamıyorum
Yurduma düşman bir hasretliğim kalıyor
Ömür çalıntısında gençliğim tutsak
Yaşayamıyorum
Zaman kirpiklerimde ıslanan bir ömür
Damla damla buhranım yağıyor yalnızlığa

Kış güneşi sarmış tenimi
Köpük bir aşkta, umut iplerim kördüğüm
Bu ısrarım niyeee
Çat kapı gitmelere alışkın değilim
İnciten bir yürekte bakışlarım çatık
Kuytu bir hatırdan, hatıralarım halsiz
Boğuşuyor zaman
Kırılarak büyüyor içimde yaşama arzusu
Dağılmış, dağıtılmış umutlara dilenci değil gözlerim
Çıban tuttu baharda sevdiğim çiçekler
Aşk, tutamıyor GÜL'ü
GÜL renginde "beyaz" suskun
Ve "kırmızı" bana yasak, GÜL teninde

Orhan Ateş

-Halas Çiçekleri...

Nasılda hasretim sana
Yorgun duygularımda akıcı olmuyor zaman
Son hasretliğim kar altında
Çiğ olmuş gözlerin var aklımda
Çıkmıyor bir başlangıç karşıma
Şesin oluyor zaman
İnceden bir mızrap telinde ölüyor gözlerim
Hangi zamana baksam düz
Kıvrımlı beyin hatlarımda düzleşmiyor sakinliğim
Ayak seslerim bihaber gidişimden

Baba oluyorum sana
Yetmiyor
Korkularında bir omuz olmak geliyor içimde
Sancılanan sen, rol kesen ben oluyorum
Hep bir şeyleri eksik bırakıyorum kendimde
Sonra karşımda bir ayrılık dikiliyor
Aşamıyorum

Gökkuşuğu deseninde yalnız benim renklerim yok
Gözlerin oluyor tenhalarım
Ablukada bir bakışım kalıyor.
Yetim zamana, yetinemiyorum
Çıldırısıya bir kovalamaca oluyor nefes almalarım
Şen oluyor kaçışlarım

Bak... Yüzgörümlüğü hislerim kaldı boynunda
Yalnızlığımın içinde çoğalan bir sen varsın artık
Bin parça bakışın, Bir dirhem yüreğime musallat
Gidersem bir gün, yollarım sana çıkacak biliyorum
Uzaklaştıkça sana gelecek ayaklarım
Güneşim, hep bir çocuk gölgesinde kalacak
İlkbahar olacak, çocuk teninde sevimliliğin
Sonra...
Sonbahar kokacak sana verdiğim halas çiçekleri

Orhan Ateş

Kadın Ağlarsa

Tufan bastı sinemi
Üzülüyorum akıp geçen zamana
Diz boyu hayâsızlık
Cenneti görecek gönüller cehennem kışkacında
Dilin sustuğu anı,
Kalplerin lanetlenmiş mekânını bırakıp,
Dizlerimdeki dermanı aldılar benden
Kadın ağlıyor
Köle tacirlerine ceza yok bu zamanda
Bir anne daha soluyor sokağın bir yerinde
İffetine helal gelmişse zamanın
Dilime kilit vurmuyacağım artık
Adına ne deniyorsa, onu kast ediyorum
Geri kalmışlıkla süslendiriliyorsa kabul
Adıma bozgunculuk yakıştırılıyorsa tamam
Yok, eğer haklıysam davamda
Kadın ağlıyorsa başucumda
Tahammül beklemeyin satırlarımdan
Kim hak ediyorsa onu vereceğim
Adına "adilik" deniliyorsa onu yazacağım
Kimse benden nezaket beklemesin
Ben buradan kusmasam nefretimi
Yarın yazdığım dizelerim yapışacak yakama
Onuru kırılmış,
Sadece bir cinsel obje olarak bakılan yüreği kırıklar
Sizin merhametinizle şekillenen dünyanın haline bakın
Ağlanacak hallerine gülen zavallılara bakın
Yeminim olsun akıp gecen zamana
Nerede bir kadın ağlıyorsa
Hangi yerde bir şerefsiz ilişirse gözlerime
Gücüm yetmese bile
Nefretimi sıkacağım şakaklarına
Cezasına ne biçilmişse onu çekeceğim
Yazdığım üç beş satıra sığmayan duygular var içimde
Huzurum yok
Yarının anneleri tehlikedeyken
Başını yastığa rahat koyanlara,
Yazıklar olsun...

Orhan Ateş

Kapılar Kapanıp

kapılar kapanıp,
başım yastığımda volkan gibi patladığında
gelir gözlerimin önüne
lalezarların ortasındaki gönül suyuna
nasıl yaprak yaprak düştüğümü

Orhan Ateş

Karışığım

Karışığım
Oyalamak istiyorum kendimi
Tutuşur bir zaman sonra küllenmişliğin
Savurmak istersin
Bir rüzgâr buluncaya kadar
Sabırsız sabahlara çıkıp durursun

Hoşnutsuzum
Çağrıştırmıyor artık hiç bir şey
Oyalanır bir zaman sonra her yürek
Çocuk olursun
Elinde mendil
Polyannacılık halayını çeker durursun

Sabırsızlaşır
Çıkıp gelmeleri bekler durur insan
Bir zaman sonra beklediğin kapılarda
Dizginleyemediğin arzuların çıkıp gelir
Sarhoşluğa bürünür
Komik hallerde bulursun hep kendini

Hayallerde kaybolursun
Siper duran çığlığın yakarışına dağılırsın
Bir zaman sonra diner her çığlık
Ezilip büzülür
Sessiz bir sevgilide suskunlaşırsın
Konuşmak isterken
Hep suskun bulursun kendini

İşte o zaman her isyanın adresi dökülür dudaklarında
Bu sefer yalnız kendine acırsın
Yok olmak isterken
Yeni doğuşlarda bulursun kendini
Bu doğuşların her birinde tek tek ölümü tadarsın

Orhan Ateş

Kırık Yolcu

Yosun tutmuş duvarlara boyadım özlemimi
Sen yoksun diye,
Sitemlerle uğurladım bendeki son umudu
Dönüp ardına bir kes baksaydın eğer,
Bulacaktın gözlerimdeki son umudu

Bağırarak geliyor içimden
Senin olduğun mekanlar vurmak istiyorum kendimi
Son bir tebessümüne şahit olsaydım eğer,
Koşardım ardından
Bırakmazdım belkide,
Kolay olurdu dur gitme değişim

Zaman beni uğurluyor olmayanlara
Durup iki damla yaş dökseydin eğer,
Zalimliğin tuzağına düşüp,
Gururunu kasırgalarına boğulmasaydın eğer,
Anlayabilirdin belki de pişman olduğumu

Hiçbir gidiş bende sebepsiz olmadı
Hiçbir yolcunun ardından ağlamadım
Durup sebep dinleseydin eğer,
Senin de gidişin sebepsiz olmayacaktı
Anlama bürünürdü,
Kapıyı vurup gitmen
O zaman sende sıradan bir yolcu olurdun
Uğurlamam daha kolay olacaktı belki de
Özgünüm kırık yolcu beni affet...

Orhan Ateş

Lise Caddesi

Umudumuzda hazan soğukluğu
Gözlerimde gurbetlik
Akşamın yalnızlığına kurulmuş saatinle
Meydan da sabahtıyor umutlarım
Gelecek diye...
Sayıyorum takvimler boyu yalnızlığıma bu şehirde
Bir şirinliğe bürünse de yüreğim
İki satıra dökülüveriyor özlemler
Bazen,
Hayatın gamzelenen çehresine bakmak
O umutla yalnızlığa yaşamak
Kalabalık çevrem sessizliğinde
Up uzun derin hülyalara dalmak geliyor
İçimde yaşadığım yalnızlığıma bakıp,
Karanlık geçecek bu gecede
Bir avuntunun avında olacağım belki de
LİSE CADDESİ
Yozgatın sabırsız kızgın gelini
Sevdalın olacağız belki de
Zemheri ayazlarda buluşacağız akşamları
Bir sabahın koynunda bulacağız kendimizi
Ayazların buz kesse de umutlarımı
Gurbetliğime sebep sen olsan da
Açılacak bir gün bu kalbim sana
Emekle, alın teriyle, üşüten gurbetliğimle sarılacağım sana
Ta ki umutlarım sende solana kadar

Not: Yozgat yılları

Orhan ATEŞ

Orhan Ateş

-Mahşer...

Şessizliğe gömülü aklımda hayaller hortlar
Ölümü giydirdim gözlerime
Mahşerinde dirildiğim andır bu

Sorgula beni Ey Münker!

Soldan verdiğin kitabın her hecesinde sen
Günahı boynuma, cehennemi soluma sen düşürdün
Biçimsiz mahşerinde acımasız duygular azabındayım
Bitimsiz dirilişine ihtilal dilim
Can yangını isyanlarımda şeytani uğultular
Şunağıma kısmetsiz kızları adama artık
İsmaili bir yakarışın adıdır aşk
Makberime İbrahim'den bir ateş sıçrar
Yakar ateşe karıncalanan tüm yolları.
Firavun secdesinde bir yansımaya uğrar hayal
Gözümün ferine kapanır deniz
Ve
Gözlerime boğulur tüm dünya

Sorgula beni şimdi... Ey! Nekir...

Ocak 2010

Orhan Ateş

Mutluluğun Otopsisı

Önce yüreğim yarıldı
Dipsiz bir yalnızlıkta kayboldu düşler
Peygamber çiçekleriyle örtüm toprağı
Ölüm telkini okunurken ilişti kulağıma ezan sesi
Öldükten sonra düştüm anne rahmine
Geleceğin acılarına kehanetlendim
Biliyordum yarını
Bugünden sıçrayan geleceğı seyrediyordu düşünceler
Dilimdeki hiçbir sözün anlamı yoktu artık

Kafamın içini deştim
Tükenmeyen düşüncelerin kozmik odası gibi beynim
Aklım çıktı korkudan
Yalandı bildiklerimiz
Bitti sandığımız her şeyin en başındayız aslında
Biten nefeslerin çürük tomurcukları arasında avunuyoruz sadece
Gözler ne çok yalancı renkleri boyamış yüreğimize

Hani seviyoruz ya...
Hani mutluyuz ya...
Yalan!
Aslında ceset yığınları arasında yaşatmışız aşkı
Kutsallığımızı koyduğumuz her şeyin bir ucunda menfaat var
Güzel ruhun çirkin bedeninden kaçarken,
Güzel ve yakışıklı cesetlerin ruhsuzluğuna sunmuşuz aşkı
Yazık...

Gözlerimi kestim dünyadan
Bedenimden ruhumu çıkardığımda yeniden doğdum
Ruhumu dünyayla topladığımda yalnızlığımı buldum
Tüm hesaplarda eksik çıkandım
Tek bakışta aşkın yanılsamasına kandım
Mutluluğun otopsisinde bir tek gerçeğı anladım
Aşk; Cesetleşen isterik bir şehvet olmamalıydı

Ekim 11

Orhan Ateş

Nemli Duvarlardaki Sırlarım

Yorgun sabaha alacalar ağırdı
Nemli duvarlara söyledim sırlarımı
Gardiyan düdüğüne uyandım... korktum
Acaba hangi dizelerim suç işliyor benden habersiz

Kitaplarımı yırtım
Birkaç satır yazılır diye
Kâğıt ile kalem arasına nifak soktum
Çocukluğum ağlıyor satır aralarında
Hiç bilemedim, kimin mantığa ters düştüğümü

Geldiğim bu yer uslandırır belki
Vazgeçerim belki yazmaktan
kim bilir belki de korkuyorum artık
Yorgun sabahlara alacalar ağırıyor...
Bakışlarım yoruldu artık

Anlamına eremedi yazdıklarımın
Taş duvarlarda özgürleştim sanki
kiminle inatlaştığımı bilmeden
Nemli duvarlara çiziliyor hayallerim... özgürlük bu diye
Ruhuma biçilmiş en değerli armağan oldu
Nemli duvarlardaki sırlarım

.....
Orhan Ateş

Ondörtlük Şubat

Su sesiyle yıkadım kulaklarımı
Duvarsız mabetlerim var hala
Dilsiz dualarda şeytani renklerin hoşnutluğu
Sensiz bir hayat göz oldu bana
Ben dilsiz sanık
Avuçlarım soğuk bir ülkenin Yusuf'u
Kan toplamış dilim
Yarılan gözlerimin arasından firar etti düşler
Aklım yok
Savsaklar her dil hayallerimi
Haykırmak gelmez içimden
Hep küfrederim yarımliğime
Yaradana dokunmadan isyanım hep kendime
Fitneci duygular kızar yüzüme
Çıkamam inimden
Yıkamam duvarlarımı
Çözülmem; prangalar asılıyken beynimde
Çıkamam insan içine
Ne düş ne kâbus
Hürmetim yok kendime
Sevme zamanlarıma denk geldin sadece
Aralık aralık açılır mevsimlerin hepsi
Yılın en yeni günlerinde başlar korkularım
Daha bir susar dilim. içimin gürültüsüne yetmez suskunluğum
Ben gözlerimle çarmıha gererim şairliğimi
Her tarafımdan miskin şiirler dökülür
Sonlanır hayat dizeleri
Dizlerim değmez yere
Aklım kışlanır
Donar bakışlarım
Çaresiz bir hikmet yırtar kulaklarımın perdesini
Ve yeni sahneler açılır göz bendimde
Hayalin bozuk sahnelerinde oynar düşlerim
Her insana ben ruh olurum
Kimse kötü değil bede
Bedenim suskun
İçimden geldiği gibi sarıyorum düşlerimi
Yaralar bir aklın irininde bozunur
Karanlığa bir avuç gece toplarım
Korkularım dilimin en gerisinde kaldı
Çıkarken bıraktığım ne varsa peşimde
Şancıların vardı bende
Boynu bükük babasızların diliyle seslendin bana
Çık bir daha
Doğuşlarımı öldür yeniden
Senden bana sarkan tüm dalları buda yeniden
Açılmayan filizlerde yeşert gözlerini
Islak bir toprak ininde parçalansın gök
Yıldız saçak kırılmışlığıma hediye et ondörtlük Şubat'ı
Şana dokunuyorum bak
İnadına sende dolaşıyor ellerim
Bir rüyanın orta yerini sana ayırdım

Çanlar çalın
Ezan okunsun
Tüm dinlerde ayrı seviyorum seni
Çarmıhta asılı onca şiir dururken
Meryem'in masumiyetiyle seviyorum seni
Azlime kalem kıran firavunları topladın yüreğine
Çınlasın bir daha kulağım
Gözlerinin iki renginde yarıldı kalbim
Sözlerin dilimi eritti
Bakışlarım, donukluğunda yere düştü
Ne seni bilirim nede kendimi
Üç dilimde ayrı maymunlar gezinir
"Bilmediğim" diyarları söküp at aklımdan
"Duymadığım" şiirlerin ipini çek beynimden
"Görmediğim" bir yığın safsatanın en dibine göm beni
Ne şair bilir susmayı ne bu şiir susar
Susayan dudaklarıma susmayan dizeleri sen yapıştırdın
Sen ki;
Akıl ucuyla aşkı çelmeledin zihnime
Şimdi en tozlu aşklara sere serpe düştüm
Bedenimden söktüğün şehvet, yüreğimin iktidarı oldu
Gözlerinin çıplaklığını çoktan unuttum
Züleyha gibi sevmeli Yusuf'un zindanlarını
Beşer lokmasında yutmalı acıyı
Acı Züleyha'da mı? Yusuf'ta mı?
Ben Yakub'a düşeli unuttum Kenanı
Ve tasmaında onbir yıldızı
Kanatlanıp uçarken, şair kümbetinde unuttum dilimi
Yaralar dil ucumda
Kazınan sözcüklerde kanadı yüreğim
Ben defterine Salih amellerimi gizledim
Annemin duasına; kederi
Babamın yüreğinde hakikati ufaladım
Dilim bir kere susar benim
Acısına galebe çaldığım dünyanın bir kere peşine düşerim
Yol yarımımydın
Değerlere bezenmiş değil, kendisi değer olanı aradım
Adından korktum
Sevinde kollarımı boşluğa astım
Yüreğimin dört odasında dişi yılanlar besledim
Her aşkı bedenime sıktım
Namlusunda vefasız, dışavurumcu gözlerin kaldı
Her aşk bedenimden uzak bir iklimi seçti
Her akşamın yalnız bakan gözlerine çiviledim bakışlarımı
Karanlık, gurup, tan sarsıntısı düşlere düştüm
Aklım ayazdan kalma bir Ağustos ürpertisinde
Canım yaz güdümlü alaycı mevsimlerin peşinde
Her sözün bir ucu bana dokur
Her kelime emekletir beni
Aşklarda insanlaşan,
Gerçeğinde hayvanlaşan yığınlar takıldı gözlerime
Kırpiklerim ıslak bir sahnenin gizinde şimdi

Ve bu perdenin İblisi sen, İsmail'i ben
Şimdi dilimin kurbanlığıyla;
Boğazımı kesecek bir Yakup arıyorum

14 Şubat 12

Orhan Ateş

Öldüren Ezgiler

Yaşanmış hikâyelerle
Tuhaf duyguların salıntısında
Sürüklenen çimlenmiş duygular kalır insana
Satır aralarında kalan onca söz
Ve bestesine sevdalı dizeler kalır, kırık mızraplarda
Ellerim sazımdan küstükten sonra bıraktım yaşanmışlığı
Hoyratça kullandığım hayatımın vebaline astım sazımı duvara
O günden sonra hiç konuşmadım
Yaşanmış ne varsa sakladım sazımın kılıfına
Öldüren ezgilerde bıraktım adım başı isyanlarımı
Artık yazmıyorum
Hoyratça olmuyor artık
Bir bir dizilen şiirler artık beste beklemiyor
Umut yok
Saz rahat
Ben umursuz
Ozanlar sustuğundan beri
Duygularımı çılgınlığa vuruyorum
Parmaklarım kırgın sazın tellerine
Ustaca olmasa da
Amatör bir ruhla, söktüm sazımın telinden öldüren ezgileri

Orhan Ateş

Senden Sonra

Duyuramadım kalbimdeki duyguları sana
Aşkıma bir umman, duygularımın ise
Bir tufan olduğunu
Senden sonra anladım yıkıldığımı
Meğer senin aşkınmış bana hayat veren
Umutsuzluğun umudu yokmuş
Yılların hasretliği bir kelimeye sığmıyormuş meğer
Dün yarını, yarın nereye çeker bilinmez
Ben, benliğimi saran korkulardan arınacak
Sen ise bütün benliğimle bana gelecek
Yıllar yılı hasretliğini çektiğimiz o dünyaya
O umutlara
Hep beraber yelken açacaktık
Ama olmadı
Seni kaybettim
Gelip geçenlerden deli divaneler gibi seni soruyorum
Sorduklarımdan hep aynı cevabı alıyorum
"unut"
Unut mu?
Unutmak mı? Kolay mı sanıyorsunuz
Yıllarımın umudu, hayatımın şah damarını unutmak
Kolay mı?
Hayır,
Umutlar tükense de kalbimden,
Saçlarım dertten ağırsa da
Yaralı kalbim bin yerden yaralansa da
Sensizlik acısı, beni yakıp külle de döndürse
Bir yeminim var.
SENİNLE ÖLECEĞİM

Mart 99

Orhan Ateş

Sesizce

Sessizce uçuversem buralardan çok uzaklara
Zalimlerin ruhu bile duymadan,
Atıversem kendimi rüzgârın gittiği yere
Güneşin battığı yerleri bulabilir miyim? acaba

Sessizce kaçıversem baharlara, ayazdan uzağa
Ruhumun kışını,
Gözlerimde ki yağmuru
Başımda ki bulutları
Darmadağın yapar mı?
Sevdalara açık baharlar

Sessizce biten yolları aşıversem diyorum
Kar boran demeden,
Dağlara düşman bir ferhadı
Çöller de susuz bir mecnunu bulabilir miyim?
Bilemiyorum...

Züleyha gibi sevdalılara varana denk gitmeliyim
Bir sor denizlerin yanında bir avuç kaldığı,
Gönül okyanuslarında ki dert balıklarına
Anlatacaklarım acaba dünyanın kurak mutluluğunu
Ya da;
Sevdaların güneşten uzak diyarlarını

Sessizce kendimi atıversem bu dünyadan
Sevgiye her an gamzeli, ihanete meyilli
İnsanlardan uzağa
Bedenim geç gitmese bile
Ruhum erken gidecek
Ama ne ile?
Tabii ki sevgiyle, aşkla ve bir o kadar
Acı ile...

Ocak 1997

Orhan Ateş

Seveceksen

Geceler bu şehri uyandırdı
Yanlı bir düşünle, karanlığa attım beynimi
Tökezledi telaşım
Şimdi gençliğime çağırıyorum seni
Bozunan gerçeği unutmaya gücüm yok
Kaç zaman hırpaladım yalnızlığı içimde
Şaatlerin akrebi zehirledi tenimi...
Ölümün bir yüzü eksik kaldı

Ölüyorum şimdi...
Dirilebildiğim kadar ölüyorum...
Tüm devasız dertleri öylece bıraktım içime
Sancıyor hayallerim
Bittik bir cümlelerin en ucunda kaldı dilim
Söz gelimi cümlelerle anlattım çaresizliği
Gözlerimin boynu büküklüğünde bakındım aşka
Dilim her defasında sustu...

Karanlığı doldurdum göz çukurlarıma
Yüreğimin dört odasında sakladım aşkını
Ölüm yavrusu bakışlarında kuluçkalandı ümidim
Yeni yetme bir kur sinsice düşlerimi arakladı
Kendimi sana çaldım...
.....Sende çalındım

Duruşuna serildim... Ki
Aşk söken cümlelerim karanlığa erdi
"Kavga gürültü" savaşlarımı bilmezsin sen
Yangın yeri çığlıklarla dolu aşk dehlizim
Yarımım
Yarılandı ömür mihengi
Bir erguvan yaprağı filizli göğsümde
Yorgun bir yağmur damlası bekler tenim

Çenebaz şiiirler beni sana anlatamaz
Çürük bir düşünceyle silinirim yüreğinden
Tazelenen ömrüne bakınma yetim yok
Bir çığırkan savsaklar sözcükleri, şair diliyle
Kandırır duygunun en hassını
Koparır çömelen gömme huyları
Buz gibi yüzde, yüzlerce duyguyu eritir içinde
Bir şiiir dilimiyle değil
..... Kaderinle...
.....Fikrinle...
.....Yüreğinle sev seveceksen...

Orhan Ateş

Sıra Sıra Dizildim Yıllara

yarınları bekliyorum artık
içimde yaşatabildiklerimle,
yağmurlu bir havada bıraktım küskünlüklerimi

içimde sancısını taşıdığım
yüreğime olabildiğince yüklediğim tesselilerle
bir başka mevsime misafirim artık

vakti geçmiş bir özlem var içimde
umursuz, kimsesiz bir vakite gidebildiğim
mazinin yangına meyilli bir yerinde
bilemediğim bir akşamın serinliğiyle
sıra sıra dizildim yıllara

bilemiyorum..
kaçıncı kuru serapla bakar gözlerim
yıllara bulaştırmadan yıkıntılarımı
bir kuş hafifliğinde uçuyorum yıllara

kıymete bindirmeden sahte aşkları
düşümün kanmaya müsait anısıyla,
sıra sıra dizildim yıllara

akşam olmadan,
mayışık bir saate doğruldum anılardan
hayaller buruk, rüyalar kabuslu

olmayacak bir güne kapatmaksızın gözlerimi
bitmeyecek bir uykuya dalmaksızın eğer,
sebebimin arkasına dayasamda seni
işte ben
işte yıllarımın yorgunluğunu atabileceğim sensizliğim
vakti geçti artık
uyandıramıyacağım bil ki bu aşkı...

Orhan Ateş

Son Kırmızı...

Can evi günlüğünden yırtıldı sayfalar
Çoraklaşan ruhuma inat büyüyor göğüs kafesim
Aklim, gölge oyunu aşkların tavında
Son söz,
Son sahne bitmeden
En halsiz geceye demirledi hayal
.....Ve
.....Soyu yalan,
.....Sonu yalan oldu aşkın

Ruhumun yangınlarıyla vurdum gökteki her bir yıldızı
Ayın şavkı sessizliği konuşur benimle
Çürümüş karanlıkların şeytanını ben azat ettim
Geceye dökülmüş saçlarımın arasından topladım yıldızları
İsterik bir yalnızlığın alacasında unutuldu aşk
.....Ve
.....Son karanlığı yuttu gözlerim

İnsan yüreğinin değmediği korkulardayım
İçimde işkenceci aşklar var
Maişet'im işgalde
Tüm Kırmızıları tek tek Kızıla boyadı belleğim
.....Ve
Gözlerimin kanlanan akında, kırmızıya boğuldu aşkın rengi
.....

Orhan ATEŞ

12 Temmuz 12./ 02:12

Orhan Ateş

Son Şiir-2

Bittiğim yerdeyim
Yaşanmış ne varsa
Bıraktım arkamda
Özlemin, hayra yorulmayan rüyasındayım
Kâğıt tutuşmuş
Kalemim tükenmiş
Son şiirimi yazıyorum artık
Ölümler gizli bedenimde
Hiç bir şey avutmuyor artık
Ne şirin hayaller
Ne de anlamlı anlamsız bir yığın umut saçmalığı
Gönül şiirlerimde yangın var
Ne yana baksam
Gönlüme acı bir şeyler akıyor
Yorgunluğa çalan gençliğim kaldı avuçlarımda
Uzanıp gidecek yollarıma bakıyorum
Ağlayan insanlar var gözlerimde
Mutluluğa yutkunup
Kalleşliğe kızıyorum
Sevgi neydi
Merhamet neydi
Hangi sihirli duygularla anlatmalı
Şaire vurulan duyguların zalimliğini yaşıyorum
Sevgiliye dizilen nağmeler
Gözyaşına yakılan ağıtlar
Hep son şiirlerde mi hayat bulur
Hangi şiir dindirir acıları
Hangi şair silebilir bu akan gözyaşlarını
Uzanıp giden zamanda
Hangi sevgiliye yazılır içtenli şarkılar
Hangi beyaz kefen ağlar
Hangi kara toprak çürütür bu duyguyu
Düşlerine yitik düşen sevdaları hangi bahar avutur
Bilmeden
Hangi deli poyraz alıp götürür
Bu bendeki son şiiri

Orhan Ateş

Sonbahar

Hayatımın son baharını yaşıyorum
Adım adım musalla taşına yürüyen,
Umutları sevinçleri olmayan...
Bir bahar muştusu sarsa da çıplak bedenimi
Yinede arzulanan dilekleri olamaz bu garibin
Kar bulutları üşüşse de üstüme
Yanar dağlar alevlense de içimde
Bir düzenin akışını değiştiremez bu beden
Bin günah torbasıyla doluyken bu kalbim
Bir sonbahar akşamına yürüyor bedenim
Bir ahtın dermanı olsa da gözyaşlarım
Bir çilenin şeyhsuvareleri alsa da kalbimi
Sonbahar türküleri sarıyor her yeri
Dudaklarda titrek bir korku faslı
Açacak zorla ellerini semaya
Bu son fasıldır diyecek sonbaharda
Al kanlar girecek gözlere
Kırışlar bir kırık testi gibi çıkacak suratta
Ağlayacak inleyecek bu hayatın sonbaharında
Gözler buğulanacak, gözbebeği küçülecek
Yorgunum diyecek bu sonbaharda
Baharı geçmiş bir ağaç kırılacak diye
Suya medet dileyecek bu sonbaharda
Akmayacak gönül çeşmesinden teselli
Uykulardan irkilecek
Ağlayacak
Son tren kalkıyor diyecek bu sonbaharda

Eylül 2000

Orhan Ateş

Sonbaharın Ümitsiz Akşamları

Karalar bağladım, gidişinle solmayan gülleri
Neden böyle karlı baharın en güzel anı
Neden titriyor yüreğim? gözlerim dumanlı
Bir dağ fırtınasının kopuk rüzgârı gibi
Eser dururum bomboş anılarda, tarifsiz duygularda

Kalplerin lanetlenmiş mekânlarında geziniyorum
Seni bulabileceğim vicdansız tenhalarda
Saklanabilen gözyaşlarımın deryasında arıyorum
Açılabileceğim sevdami bu başıboşlukta arıyorum
Sustuğum tek bir kelime konuşamadığım ses kayıtlarını dinliyorum
Bomboş, hiçbir anının olmadığı filmleri izliyorum

Sevip okşanan küçük bir çocuğa
İçten bir gül yaprağını koklamaya
Hatta bir avuç gözyaşımın saklı olduğu hatıralarıma bile düşman ettirdin
Çünkü sevimli bir çocukta, gül yaprağında
Ve birkaç sayfalık hatıra defterimde bile sen vardın
Onlarda seni görüyorum

Her köşe başında ayrı bir duygunun depresyonunu yaşıyorum
Ayrılığın tarifsiz adresine gönderdin beni
Umudun yanmayan ışığına ittin beni
Her tarafta bir beklentinin ışığı açıkken bana
Dizlerimdeki dermanı da yüreğimle götürdün

Ah! bir kalkıp, yürüyüp kapıların arkasına çıkabilsem diyorum
Sen mevsimimin en güzel gülüyken
Yüreğime diken oldun
Bedbaht bir aşkın el- beter tutkusuna kapılmışım
Seni anlatabildiğim duygular ne kadar da gaddar
Senin hayalin, sahte gülüşlerin ne kadar da zalim

Neden unutamıyorum bilemiyorum
Rüyaların en güzel yerinde kâbusu mu? yaşıyorum
Yoksa yıkık dökük anılarda mı? boğuyorum kendimi
Hayır...
O benim sevgimin büyüklüğünü anlayamadan gitti
Ben tertemiz duyguların hatırına
Sonbaharın ümitsiz akşamlarında lanet edeceğim ona

eylül 98

Orhan Ateş

-Sorabilsem

Ve aşkın tek hecesi ihtilal oluyor...
Sorabilsem bir kere
Kaç çatal dişli aykırılıkları gördünüz yüreğimde
Balaban yığınlar çörelendi tepeme
Nefes almak yasak
Dizelerim ölüyor.
Ak gerdanlı anaçlar kımıldıyor.
Yetişmek
Yetiştirmek yetmiyor
Yetim kalıyor salıncaklar
Bir çocuk daha düşüyor...
Kaç adres bilirim ki? ben
Kaç göze daha ilişebilir ki? gözlerim
Ölümlerden çalınmış yaşama sevinciyle ne kadar yaşayabiliriz?
Yaralı bir takvimin tam ortasında buldum gençliğimi
Delidir duygularım
Hoyrata akar hep
Mevsimlik bir sermaye değil bakışlarım
Yüreğime, kızgın fırtınaları dolanmışım bir kere
Kızıl değil semaya bakışlarım
Kasırgalar savarken gözlerimi
Ömür haramileri saltanat tahtında
Ömür dehlizimde, ölüm yoluğu hazırken,
Sorabilsem keşke darağacının ömrü kaç asırlıktır diye...

Orhan Ateş

-Su

1
Su

2
Ürkütme toprağımı
Besleme yağmurlarını al götür maviliğimden

3
Damlalar suskun gece geçitlerinde siper
Aman vermiyor şimşekler
Rüzgâra galebe bir dilim kaldı. Onu da kopar ve git

4
Soğuk bir tutsaklıkta tütsülendi pınarlar
Su uyur mu? Düş akşamında
Düşman sarımı bir kehanet hislerim
Toprağında çamurlaşan Su... Terk et rahmet pınarlarımı

5
Taşkınım
Tanışıklığım kar boranla
Sen git Su
Bengi hasretliğinde ıslatma tenimi
Bir kıvılcım sonun olur var git sen Su

6
Gün laleleri bitimsiz
Bitirim bir huysuzluğa cezalandım
Dudaklarım çatlamış toprak
Değmedi renginde ab-ı hayat
Kır zincirsiz ayanları
Çoğaltma filizleri içimde... Tükenmeden git Su

7
Bak...
Tek canlı yaşamıyor çevremde
Sararmış mevsimler
Buhurdanlık kokuyorsun "Su"
Buhar bulanıklığında göz mercekleirim
Seçemiyorum renkleri
Cisimler seçimsiz kaldı... Göz mercekleirime değmeden git Su

8
Gökyüzü senin renginde
Düşme sakın, tutun bulutlara
Gökkuşağı sende renklenirken,
Kara toprağıma kefensiz düşme Su
"Bırak dokunsun bir damla" deme sakın
Koru kendini
Dizelerimin arasına sızma.
Şiir olursun Su

9

Düşlerim düşerken damlalara
Dokunuşun vurgun bırakır gözlerime
Çare bilmem Su
Taşı delen sabrın yok bende
Hayatsız kalır ümitlerim
Can çekişlerimi bilme Su
Yağmur sesinde değil benliğim
Bilmem ben toprak kokusunu
Çürümüş kökler hayat bulmaz bende Su

10
Ateşe düşmansın
Yüreğim yangın yeri duramasın
Dilimin kuruduğu anlarda sarılırım sana Su
Güneş yanığı bir dokunuşuna bakarım hep
Dizlerim kaldırmaz, gözlerim kandırmaz
Yanık tenimi
Kokusunda olmadı toprak
Esir bulut Tanrılarına yakarmam Su
Toprakta Âdemin adı Su iken
Bedenimde Havva'dan can bulamadım Su

Orhan Ateş

-Suç Ve Ceza...

Ölü bakışlara can bırakarak bakmalı insan
Çürümüş eski saplantıları kıra kıra yürümeli

Su olmalı mesela
Kanallar kurmamalı hayatına
Toprakta can bula bula yolunu bulmalı su
Şehla gözlerde, kaygan durmamalı cisimler
Düzleştirmeli eğrilerini
Bakışları sulandırmadan ağlamayı bilmeli
Göz tercihi değil, gönül tellerinden akmalı yaşlar

Çocuk olmalı mesela
Gösterişsiz bırakmalı sevgisini sinelere
Küçük yürekte büyük olmalı herşey
Kocaman olmalı tebessümler
Dökülmemiş gözyaşlarını düşünmeden yaşamalı
Birleştirilmiş hayatlara yaslanmalı
Yasak olmalı hiçlik
Rutubet kokulu insanlar düşmeli merhamete
Hapishanelerin yöneticileri çocuklar olmalı
Alaycı olmalı işlenen suçlar
Çocuk kokmalı sokaklar

Her yerden ışık değmeli insana
Tek yönlü ışıklarla gölgeleştirilmemeli hiç kimse
Varsın sağımızı solumuzu bilmeyiverelim
Yaşımızı sıfırlayıp öyle bakmalı herkese
Kuşkusuz olsun
Koşulsuz olsun sarılmalar
Batı ile doğu arasındaki kör dağları kaldıralım mesela
Batı görsün güneşin en sade doğuşunu
Doğu sarılsın bir kere gün batımı kızıl semaya
Kardeşliğe omuzlanan sevinçle bitsin bir tek günümüz

Her yerde tehlikeli sesler yankılanır oldu
Çivi çiviye yalama oldu. Sökülmedi hiçbir şey
Korku yağmurlarında sel taşkını anne gözleri
Feryat kapaklarına dokundu birileri
Önce çocuklar küstü
Uzatılan hiçbir şeker yetmedi barışmaya
Sonra anneler çıldırdı
Gençler yavaş yavaş kaçtı evlerinden
Babalar kırıldı yol başlarında
Tek sıkımlık namluda her şey nefrete kanlandı
Öldü kardeşlik

Habil ile kabil oyunun öğrettik çocuklara
Evcilik oyununa musallat oldu öfke
Çocuklar masallara inanmıyor artık
Yalan söyleyince burnu uzamıyor hiçbir çocuğun
"Ali Ayşe'yi hiç sevemeyecek" belki de
Çocuk diline yapışan sevimli alaylar duyulmayacak sokaklarda

Ali'yi doğuya, Ayşe'yi batıya sürdük
Ayrıldı sevenler
Yol üstünde kaldırmayı düşündüğümüz dağlar duruyor hala
Ne, Ali Ferhat olmayı düşünecek
Nede, Ayşe şirin olduğunu anlayacak

Zaman böyle mi sürüp geçecek
Bu günah sırtımızdan ne zaman inecek

Orhan Ateş

-Şafak Çaresizliği-

Çocukluğum bakıyor gözlerine
İçine serpiştirdiğim bir ömürle bakıyorum sana
İçi boş avuntularla süslüyorum şimdi hayallerimi
Sana gelen her sabah,
Çocukluğumun coğrafyasından taşıyor
Senin gözlerinde tekrar tekrar büyüyorum sanki

Gözlerime inme bir mutluluk ile
Işısın istedim içimdeki şafak çaresizliği
Korkular dehlizinden kurtulan saatlerimi sana ayırdım
En sakın hallerime hediye ediyorum düşlerini
Gülüşlerine desenleşiyor haylim
Bindallılarıyla sarmalanmış bakışın kalıyor geriye

İlgisiz kelimeleri kandırıp, yakıyorum göğüs fitilini
Korkular patlıyor
Başkalaşan bakışlarına dağılıyor umutlar
Şarapnel saplantısı bir iz dolaşüyor gözlerimde
Çocukluğumdan çekip giden meleklerle yalvarıyorum
Gitmesin diye...

Şimdi sebepsiz bir rüzgâr serinliğinde yüreğim
Şavruk bakışlarından topladıklarıyla tutunuyorum aşka
Gözlerim senden başkasına kör
Kulaklarım sesinin her tonuna aşına
Göz cümbüşü bir panayır kurdum tahtıma
Adında sen, yokluğunda çare bilmez şafaklar takılıyor dizelere
Susuyorum...

Şimdi bir hicran tuhaflığına bandırdım çocuk gülüşlerimi
Doğduğum yerden sarılıyorum hayaline
Habersizce bir filiz yeşeriyor göz çukurlarında
Siyah beyaz çocukluğuma düşen ilk yabancı renk oldu bakışların
Şerin bir köy derinliğinde mavilendi gök
İşgüzar bir nevbahara döndü baktığın sonbahar

Sevimsiz anılara galebe çaldığım çocuk diyarıma,
Alacalar düştü
Şimdi elimde bir kalem
Çocuk gecelerime senin renginde dolunaylar çiziyorum
Küçük bakışlarımla büyüyen bir aşka yazıyorum seni

Orhan Ateş

Şiir Kırıntıları

Sıcacık yüreğim
Yedisindeyim düşlerinin
Mahzun dinginliğimle dünya ateşinde gözlerim

Sözüme söz istemez
Bir şiire sığdırdım sığ dünyayı
İlk cemre göz ıslaklığımda ayazlandı
Dondu gözlerimin arka bahçesindeki düşler
Hep birden yosuna çaldı göz yeşilin

Eski bir radyodan dinledim modası geçmiş şarkıları
Geçmiş yaşamadan, özlüyorum düşlerde kalan aşkları
Her şey sahici bir yalana boyandı
Şevgiler beden çıkmazına kilitlendi
Uç kuruşa satıldı göz sandığındaki temiz aşklar

Dilim inadına bir yalanı eşeliyor
Eşlik ettiğim dualarda, beddualar musallat oldu ömrüme
Yakasından düşemedim umudun
Yalnız bir yol düşünce ayaklarıma
Gidemedim tenhasında kaldığım aşklara

Şimdi beynimde bir "şiir kırıklığı"
Aşk yıkıntılarıyla dolu dizelere şifreledim içimi
Sancısında boca eden yüzlerce sevgili arasındasın ey aşk!
Hile bilmez bir kadın seç gözlerime
Silinsin kirli kapaklı aşklar

Beyhude bir ömrün orta yerinde körlerle yaşıyorum
Sözümün üstüne binlerce söz yığını
Arsız bir bakışta kūsünce mevsimler
Tüm dünyanın suratına kapattım içimi
Ve
O zamandan beri şiir kırıntılarıyla besliyorum düşlerimi

11 Eylül 12 / 01:15

Orhan Ateş

Şimdi Susma Zamanı...

Tüfekten yetme bir ölüm var...
Bir ömrün barutlanan kınında örselendi öykü
Kaç harita çizdiğinden ibaret dünya
Kramplaşan kalp yetiği duygular,
Yarım perde şiir suflesinde bıraktı aşkı

Manasız...
Tatminsiz yolcular var bu handa
Kibrit çakımı infialde kalp
İdraktan yoksun bakışlarla bezendi göz
Renk renk yalan dolu aşk
Çocuksulluk çektim
Çömelen hayattan en çok baba oldu yüreğim
Yetimsediğim yüreklerde argolar karıştı dilime
Kıymetten uzak düşlerle bezedim ömrümü

Kanıksadığım her şeyde yalancı çıktım
Ben dilime gerçeğin sahtesini serdim
Bu yüzden şiirlerim yalan söyler herkese
Çürümüş düşüncelerin makyözöleri
Düşünde binlerce alafranga,
Beyninde lağım yığınları olan anlamaz beni
Dile serdim öfkemi
Kudururcasına sakladım ışığımı

Zaman dışlayıcı bezirgân
Ben âdemin son çocuğu!
Habillerle dolu dünyada en çok Azrail'i özledim
Kanım damarlarıma yetmiyor
Can buğusu ömrüme kaderi yazım
Çelimsiz bir özlemlle bakındım aşka
Çilız kaldı bedenimden yetme sözcükler

Söz gelimi bir şiir zorlar dilimi
Amma!
Şimdi sus/ma zamanı...

14.07.12

Orhan Ateş

Tablo

Yüreğime bir resim çizdim
Öyle mahzun hülyalarla boyadım ki
Öyle sevimli bir gamze ile astım ki yüreğime
Ne zamana yenik düşerim
Ne de boz bulanık hayallerde kaybolurum
İhtişam budalalığına kaptırmadan
Yalnız sevgiye dolanan gözlerdeyim
Bir bir sıraladım içimdeki öğütleri
Yalnız doğruya sileceğim bu tabloyu
Gönül rahatlığıyla
Sergileyeceğim yanlışlarda
Bendeki doğru bu diye...

Nisan 2006

Orhan Ateş

Taş Örülü Duvarlar

Taş örülü duvarlara bir resim çizdim
Çocukluğumdan gençliğime sıçrayan
Bir soğukluğu buldum taş örülü duvarlarda
Geceler dirhem dirhem sızlatır yüreğimi
Anılarımı arıyorum taş örülü duvarlarda

Minik bir eli arıyor gözlerim
Hayalime yansıyor,
Giden son vapurları çiziyorum taş örülü duvarlara
Doyumsuzluğu özlüyorum bazen,
Taş örülü duvarlara bırakmak istiyorum
Yalnızlığımı...

Bıraktığım yerleri özlüyorum
Biter sandım bunca sene
Artık haykırmak istiyorum yalnızlığımı
Taş örülü duvarlara...
Canımdan bir parçayı alıyor her daim
Taş örülü duvarlar...
Artık tükendim
Sen kazandın taş örülü duvarlar
SEN KAZANDIN....

(Tüm kader mahkûmlarına...)

Orhan Ateş

-Tenhalığım Islanıyor...

Bak... Kırkikindi yağmurları yağıyor
Doğuyor yalaz aydınlığımda yeni şafaklar
Bir bahar daha gelip geçecek şimdi
Konacak pak sineme bengi hasretliği
Güneş kırıntılarında bir bahar doğacak
Bir çiçek fışkıracak nemli toprağımda
Dil dile verdiğim şarkılarım olacak
Ve sen çizileceksin bu bahar tablosuna
Gözlerim arayacak güzelliğinin her zerresini
Tastamam bir ıslaklığa bürünecek toprağım
Gözlerimde iz bırakan hayalin kalacak

Bak... Nisan'a ağılıyor mevsimlerim
Gözlerim ıslak bir sokak aramıyor artık
Gittikçe yalnızlaşan ışıklarda yürüyorum
Paçalarım ıslanıyor
Yalnızlığıma üşüyor bu mevsim
Sedef'ten gülüşlerimi, gittiğin her adrese bıraktım
Belki bir yerde sen varsın diye...
Çaldığım her kapıdan bakışınla ayrıldım
Hayaline yağıyor bu mevsimde yağmurlar
Tenhalığım ıslanıyor
Bir kaldırım taşına uzanıyor ellerim
Yokluğuna parçalanıyor çevremdeki her cam kırıntısı
Senle doluyor karakollarda tutanağım
Suçuna müebbet tutsaklığım kalıyor gözlerinde

Bak... Tutsak bir nevbahar şarkısı notalanıyor
Herkes siyah çelenk bıraktı anılarıma
Eksik büyüdüm
Bir gençlik uğramadı hayatıma
İhtiyar duruşu eksik olmuyor baharımda
Evlerde ışıklar neden eksik
Cılız pırıltılar bu mevsimin sarhoşluğunda
Kırkikindi yağmurlarına dayadım sırtımı
Sırılsıklam buzlu bir yalnızlığa sevdalıyken adımlarım
Nisan'a Dilbeste bir hüzün serptim
Baharıma tohum tutmuyor
Neyleyim...

Orhan Ateş

Uyan

Gözlerini kapatma ne olur
Uyan taş delen bir ağlamayla irkildim bu sabah
Uyusan uyanamayacaksın biliyorum
Ne olur dibe çökmüş gibi durma öyle
Savur yine gülüşlerini yüreğime
Toz konmazdı hani dostluğumuza
Düşler bile yetmezdi mutluluğumuza
Uyan ne olur
Kırılmışlıkla bezeme hayallerimi
Yosun tutmuş ağıtlara döndürme dudaklarımı
Hüzünlerim ağlıyor
Dudakların neden öyle solgun?
Bakışların neden böyle anlamsız?
Solmadan uyan ne olur
Gün doğuşlarımız var daha
Ter temiz hayallere boyayacaktık bu solgun tabloyu
Hoyratlara bu yolculuk niye
Uyan ne olur
Kaderimde sensizlik mi? Olacak
Yüreğim bir dokunuş hissetmeli artık
Kayan yıldızlara teslim etme kendini
Uyan
Uyanık halinle çıkar bu ölüm maskesini
Bir kez daha şaşırt beni
Dostluğun gözlerimde bir yaş olup akmasın
Dönen vapurlara boynu bükük baktırma
Uyan ne olur
Uyan...

Mart 1998

Orhan Ateş

Üç Harfli Korku

1. (özlem)

Mevsimleri şaşırdı takvimler...
Eylülde ucu ucuna denkleşmişti aşk
Hemen yanı başında sesini öpüyordum oysa
Habersiz dokunuşlarım vardı sana
İçi daralmış gecelerden topladım gölgeni
Sokaklarda karanlıklar gezinirken,
"Gecen aydın olsun" diye sakladım gözüne ilişen tüm gölgeleri

Saatler geceyi şaşırdı
Oysa karanlıktan sesini topluyorum hala
Hiçbir ışık istemedi tenimi
Ondandı gölgesizliğim
Bir yarasanın kanlı ağzına bulaştı gözlerim
Gecenin yankısına yutuldu kirpiklerim
Kaç zaman sokaklara sakladım bendeki karanlığı

2. (hiddet)

Sensizlik içi kor bir kurşun sesi
Yankısı şakaklarımda hala
Ayrılığın acısı ucuz intiharları kovalıyor beynimde
Yetimhane gibi kokuyor bu sokaklar
Az sonra sineme bir anne dokunacak
Saçlarımın arasındaki kandamlası boğacak çocukluğumu
Sus artık...
Çömelen yıldızlardan sök şiir kokularını
Katil imgelerde saklı zihin cinayetimsin
Kaç gecemi fail-i meçhule buladın

Haydi!
Bir kıble seç kendine
İtaat et içimde tükenmeyen vesveselere
Bildiğin tüm duaları oku
Ağzına alamadığın üç harfli varlığın adıydı aşk
Korkuları savurdun gözlerine
Bakarken yüreğime bıraktığın son umuda
Lanet olsun...

3. (kaos)

Vazgeçtim beklemekten
Ardında ayrılıkları topladığım, zamansızlığa gidiyorum
Uçurum dipli zihninde öldürdüm baba olmayı
Kanıma yapışan uyduruk kırmızıyı sana aşk diye bırakıyorum
Özlemin, benden habersiz tarafına armağan ediyorum gül renklerini
Beyaz olsun istedim son yolculukta giydiğim her şey
Gül/Beyaz
Gül/Kırmızı

Katran karası bir geceyi boyadım kızıla

Hangi renk abat olacak gözlerime bilmiyorum
Ölü ve dalgın bir sesin kaldı kulaklarımda
Artık üşütmüyor sesinin değmediği geceler
Bir toprak parçasında beyaz Gül/ümsüyorum
Üç harfli korkularını bir Cin/Ayet ile yok ettim
Körkmeden,
Kalan son gölgeyi ört üstüme

19 Eyl. 11/ 02.47

Orhan Ateş

Yasaklı...

Gül hasretine bağladım bülbül ötüşlü şiirleri
Ellerimde yedi ceddin kanı
Sus! ey yasaklı vuslat
Kaç zaman geçti eşiksizliğine boğulduğun toprağın
Sıla özleminde bir salkım ucu yalnızlık

Her hücre yaşar bir zaman
Tükenirken hayat, ölür kana susamış zaman
Çınlar her kulak, deliksiz aralıktan sızar kalbe
Duygu savar bir gururun kalır
Göğüs kafesini eşeler yalnızlık

Bir biçime sokulmaz an
Yandıkça çıkar öz
Özeldir vuslat, erimsiz bir yarda
Kırık tenler okşanır, canhıraş bir avuntudur hayal
Çürümüş yasaklı meyvenin tadındadır sarhoşluk
Günah yazar takvimler

Bir can var can içinde
İçim yanar, zannı parçalar biçimde
Biçilir en kuytu yerinden
Yermektir ölüm gözlerinde
Yenmektir makberi acı dilinde

01.01.2015

Orhan ATEŞ

Orhan Ateş

-Yedi İklim Kuruyor

Gülün yedi renginden teki yaşamıyor artık
Sümsük tarla kuşlarından öğrendim suskunluğu
Çaresizliğe ne hacet
Söz yutumu boğazımda, sarkık kaldı dilim
Söyleyemem yaban güllerini
Farkındalık göçüğünde talan her şey
Suskun gece yarılarında savunmasız kalem
Yıkılışlardaki ölüm, dirilişe hazırlanıyor
Dimdik ayakta irsiyet
Toprağa ve taşa yazıyorum
Kırılacak kalem yanaşiyor dizelere
Sayfalar satırlara damlıyor
Ve
Utanç tarihine yazılıyor her şey

Gözün yedi ziyası karanlığa gark oldu
Sünepe eşkıyalar hükümdar otağında
Susmayacak bu dilim
Kendi toprağıma bıraktım yaradılışımı
Bir tarih bozumuna gömdüm korkuları
Vatan simsarlığında laiklik
Karınca ağızıyla suya gidenleri ancak İbrahimler bilir
Nemrutun pasaklı gülüşleri gizlenmiş bu zamanda
Alaycı bakışlarda kan oluğun kardeşlik
Damlatıyor tekrardan tarih kepazeligi

Gecenin yedi vakti puslu
Ay geçitlerinde utanç gezginleri pusuda
Televizyon karşısında toplu hipnoz seansları
Gık çıkmadan kimseden
"Vatan millet Sakarya" ahmaklığına yitik evlatlar
Öldürene ölen bulaşıyor
Kan davası toprağında toygarlar gülüşüyor
Yeter...
Musa'nın asasıyla,
Kerbela'nın azabından kurtul yurdum
Toprağım kardeş mezarlarıyla doldu
Yeter...

Dilin her hecesinde cinayet var artık
İtaat vurumu bir kabullenmişliğe sövüyorum
Basiret yoksulu koltuk yapışkanları
Batı metresliğinde onuruna yitik düşenler
Düşün artık milletin acılarından
Bırakın kardeş sarımı bir renk düşsün toprağa
Filizlensin kan izi toprak
Çürüsün sebepsiz mezar taşları
Düşün artık ıslanan kirpiklerden
Canı burnunda analar soluklansın artık
Yeter... Demir dağların süngülerini açın
Yedi iklimi kuruyor görün artık...

Orhan Ateş

-Yol Ayırımında

Evet...
İşte yol ayırımındayım
Dağlara vurulmuş bir gençlikle,
Yollarımın tutkusuz diyarlarındayım
Sil baştan geçen bir avuç yılların,
Kahırla dolu özlemlerin yabancısı olmuşum
Savurmuşum artık kendimi zamanın akışına
Her gün başka bir gurbetlikte yazıyorum
Mekânsız, manasız kalan bakışlarımla
Seni...

Tutkusu gözlerinde kalmış bir delikanlıyım
Diyar diyar dolaşıp,
Mutsuzluk rıhtımında sevgiyi arayan
Körpe tutkuların tutkusuzu bir genç
Yarım yamalak takvimlere
Olabilirdiğin ürkek bakan
Sevdası yabancı yerlerde kaybolmuş bir delikanlı

Dedim ya yol ayırımındayım artık
Bakışlarımda gurbet
Yüreğimde yalnızlık eksik olmaz hiç
Evet...
Baharda yalnızlığa kadeh tutmak
Arabeskli bir gecenin ardında
Paltomu alıp başka bir gurbetliğe doğru gidiyorum

Yeni bir sabahta
Rüyası meçhul delikanlıyla birlikte,
İlk trenle,
Hiç bilmediğim görmediğim yerlere,
Yalnızlığa,
Evet, yalnızlığın kalabalığına gidiyorum bu kez
Bir daha hiç ama hiç dönmeyeceğimi bile bile gidiyorum
ELVEDA

Temmuz 2000

Orhan Ateş

Yorulma Gönül

Seni, elinde güvercinler saklı görüyorum
Unuttun kan bulutlarını
Gövdenle omuzladığın köklerini yok saydı toprak
Hışımla kalktığın sabahları ayazlar yalpaladı oysa
Gözlerinle okşamıştın güneşi
Bulutlar usulca çekilmişti göğünden

Yorulma gönül
İsa'sız, Musa'sız daldın firavun otağına
Cenk bilmez düşmanlarla çevriliydi yüzün
Kan akmaz, şan paklamaz bir cehreydi düşün
Ve sana kadar gelen bir gölgenin yokluğuna sığındın

Gölgeler ışıkları bir bir yuttu
Beyin dilencileri avuç açmadan çaldı düşlerini
Elinde taşla düşünen insanlarla doldu çevren
Kalp açmazında yorulma gönlüm!
Dilinin az gerisinde kaldı gerçekler
Kapıları beyninde süngülü bir vatan bıraktılar sana

Duy gönlüm;
Kan kokusuna çarpan o çirkin yankıyı
Şustur anlına kan sürülmüş çocukları
İsmi konulmamış bir vatanda sakla yüreğimi
Ular tanrısı silebilir mi hafızandan çirkinlikleri
Ve sabahın soluğunda tekrar dirilebilir mi? Ölümsüz düşlerini

Orhan Ateş

Zaman ve Sen

İşte benim göğüm
Deli dumurlar doldurur bulutumu
Yaşlı bir karanlıkta, kör bir kehanete simgelenir aklım
Düşüm dönüştü dara
Düştüm artık
Yüreğim bir avuç kadar çarpar
Cesedimden büyük bir şeyim yok
Yalnız bir dünyayı istifledim kör benliğime
Avucumun içinde sıcacık bir tutuş
Göz mavisinden yansıyanlarla çizildi yüzüm
Hayallerimin arasında doğdu yalanlar
Mevsimi geçmiş sabahlarda altın renkli ışıklar aradım
Bir sabah, bir sabahı doğurdu aklım

İşte benim batımsız gün uçlarım
Allı göğüm
Takatim göz renginden bir maviyi daha çaldı
Gülüşün kara delik
Yuttu yüzümün çizgilerini
Senelerim silik bir takvim yaprağına ilişti
Dün'üm körebe
Geleceğim bir çocuğun akli kadar ham
İşte benim lanetim
Uyku aralarında aman vermeyen düş çizgim
Anılarım, akıl ucuyla yansır duvara
Bir tek hayal sürgüler koca karanlığı
Yaşlı bir yüzle sabahı parçalar gençliğim
Ben yeniden küçülen bir ömre uzun merdivenler dayarım
Hiç ölmeyecekmiş gibi
Seninle, düşünle....belki de dönüşünle.

Orhan Ateş

Zamansız...

Rüyalar yalan söylüyor bana
Gözlerim güneşe darıldığından beri
En çok sıcaklığa özlem duyuyor yüreğim

Hep çalıntı bahçelerden topladım yuvamı
Boş bir ağaç kavuğunda gizledim gençliğimi
Her zaman bir komşunun kızına âşık buldum kendimi
Sınırları sınırlı dünyayı ördüm kalbime
Göz ucu rüzgârlarıyla bıraktım kokumu
Dudağım büzülmüş gülüşleri bir bir yuttu

Hayaller yalan söylüyor bana
Güneşi pencereden kovduğumdan beri
En çok çocuk resimlerimi özlüyorum

Annemin gülen yüzünden arta kalanlarla bakındım aşka
Babamın hüzün çizen yüzünde örseledim kaderi
Yalın ayak çocukluktan, yalın yürek gençliğe düştüm
Göz bendimden uçurumları saydım bir bir
Puslu havalarda umutsuzluk pususunda can çekiştim
Akrepli saatlerin zehrinde silinince zaman

.....Daha bir zamansızlaştım
.....Her şeyim zamansız artık

12.09.12 / 01.34

Orhan Ateş

-Zehirli Fütur -

Körelde sahte buyruk
Zihin kuşları kafeslerinden kurtuldu
Ölü ormanlarda arıyorum son Anka'yı
Giderayak yoksun umutlarda bekliyorum öylece
Göz kapaklarımda çevrelenen hayallerle avunuyorum
Sağımda dilsizliğim
Soluma yığılmış anılarda, diz kırığı kabullenmişliğim kaldı

Saatler gece vurum un'da
Yalnızlığa ışılan her sabahta korktum adından
Gelemediklerimi bıraktım yollara
Geriden gelmelerin olur diye,
Adım başı gözlerime yapıştı tükettiğim yollar

Selamsız dostlarla başladım yola
Ardım sıra askıntı oldu ayaklarım
Gitmemeye direnen her adımda çiğnedim bacaklarımı
Sana kalmalarımı bile bırakmadım
Meskensiz molalarda pişmanlıklar yolumu çevreledi
Gidiş biletime yangın bıraktı gözlerin
Kilometrelerce sana gelmişim sanki
Yollarım sana kısaldı hep
Gittiğim her şehirde sana çarptı yüzüm

Aslında
Giderken bırakmışım sana gelmelerimi
Her durakta otobüse bir "sen" bindi
Seninle dolu bir yolculukta gurbetsizliğe Sılalaşmışım
Nereye gitsem
Yurdum sen
Vatanım sen
Diyarına mahkûm oldum
Aşkına ateşkes verdiğin gözlerinle,
Sözlerime düğüm attım
Adımlarda yalanlaşan gidişlerimi geri çağırdım
Aşkının mükâfatına,
Sınırları olmayan bir memleketi serdin ayaklarıma

Ekim 09

Orhan Ateş

--Zihniyet Barbarlığı--

Koş deli çocuk
Kısalarak büyüdüğün zamana koş

Resim kalemleriyle çizdiğin büyük hayatlar nerede
Ölüm tek zaman durdurucu
Yağmur sesiyle dinlediğin çocukluğunu anımsa
Yalanlarla aldandığın yetimhane burası
Çizdiğin çocuk resimlerinde rüzgârlar yoktu
Yüz sürmüştün ağaç yapraklarına
Rüzgâr dolmuştu tenine

Gecesizliğin koynunda, geleceksizliğe dem vurma sakın
Kucaksızlaşan büyüklere sen kucak ol
Sevgi damlası düşsün çocuk yağmurlarından
Süzülsün kan güdümlü zihniyet barbarlığı
Başkalaşan bakışlarda kanlı uyku saatleri kurulu
Sözler tetikte
Can çekişiyor kardeşlik
Yürek buruntusunda enkaz geleceğin

Dağlarımız sakın değil çocuk
Kuşlar çoktan terk etti dağlarımızı
Şehirlerimiz usulca soyuluyor
Dili söz tutan herkes tutuklu burada
Aşla, işle düşüncelerimiz yorgun
Kardeş vurumu tokatlar dolaşüyor suratlarda
Tarihteki ayıpları unuta unuta büyü çocuk
Masumiyetinle koru haklılıkları

Hainlik dil ucunda hep
Çok kolay harcanıyor asırlık değerler
"Çek git" diyenler bile var
Mevsimsiz bir bahar bekleme çocuk
Dağlarımızda Çiçekler kokmuyor artık
Barut kokuları öldürdü tüm filizleri
Kan görmeye tahammülün olacak mı çocuk

Dur çocuk, İsmail olamaya büyüyorsun
İbrahim'in toprağında firavunlaşanlar var
Kuyular hazır
Mısır'a hükmedecek gücün yoksa büyüme
Züleyha değil hiç kimse
Zindanlarda arp melodisi nahos
Yüzleşecek zaman buğulusunda cehalet
Zamanla çürüyecek mumyalaşan düşünceler
Kardeş uzanımı bir el kaldıracak yere bakan başını

Koş deli çocuk
Sakın unutma!
Kazandıkların, kaybettiklerin kadarsa ancak büyüsün
Yoksa...
Yaşatmayacak düşlerini bu zihniyet barbarlığı...

Orhan Ateş